XXIV. évfolyam 47. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. november 21.

Fülöp György rajza

VONZERŐ

KEDVES LUDAS!

GYŐRI ANZIKSZ

1

Rohamosan épül a város, de az igények itt is a fejlődés előtt járnak: számtalan lakáskérelem fekszik a városi tanácson. A kérvényezők persze be is járnak; ki ritkán, ki sűrűbben. Az egyik szerdán is harminckét várakozó sorakozott a bejáratnál, köztük

négy gyerek. Órákig állhattak, míg rájuk került a sor. Részint, mert nem volt hova leülni, részint nehogy a később jöttek megelőzzék őket. Ez a legnagyobb forgalmú osztály, ide járnak a legtürelmetlenebb emberek. Ha már lakást csak lassan adhatunk, nem lehetne legalább letéphető számblokkot és három-négy padot tenni erre a folyosóra?!

2

A nagy intézmények bejáratánál eligazító tábla szokta tájékoztatni az ügyes-bajos dolgát intéző embert. A győri városi tanács háromtornyos székházában azonban hiába keresünk ilyesmit. Három eset lehetséges: 1. Minden győri fejből tudja, hol vannak a hivatalok. 2. Végigbolyongja a hatalmas épületet. 3. Megkérdezi a portán. Mindezeknél egyszerűbb lenne az írástudóbb vidékeken jól bevált tájékoztató tábla.

(sz. e.)

MAGYAROSAN

A rádió könnyűzenei híradójából értesültem, hogy egyik tánczenekarunk megváltoztatta a nevét. Ok: a régi nem volt elég magyaros. Így aztán Rangersről Corvinára *magyarították* a nevüket. Bravó, bravisszimó!

R. V.
Debrecen

UZENET EGERSZEGRE

A Zalaegerszegi Cserépkályhagyár budapesti kirendeltségén dolgozunk. Vállalatunk központja olyan messze van tőlünk, hogy a panaszunk, kérésünk postai úton talán el sem jut hozzájuk, ezért a Ludas Matyit kérjük meg, továbbítsa üzenetünket: szeretnénk, ha egy kicsit többet törődnének velünk!

Én például már egy hónapja, hogy kereseti kimutatást kértem, de mindmáig nem kaptam meg.

A vállalat már három hónapi vonatköltségemmel adós. Mert bár a törvények szerint minden hónapban előre meg kellene kapnunk vagy a vasúti bérletet, vagy annak az árát, nálunk az a gyakorlat, hogy mi előlegezzük a jegy árát, és hosszú időn keresztül nem kapjuk vissza, mert a kirendeltség kasszája mindig üres.

A rossz vállalati munkaszervezés miatt (például: nem kapunk elég anyagot) sok az állásidőnk, ezt azonban nem hajlandók megfizetni.

Mindig ígérik, hogy kapunk munkaeszközöket: kályhás dézsát, puttonyt és két vödröt. Ez azonban mindeddig beváltatlan ígéret maradt. Továbbra is kénytelenek vagyunk szemetes kukában, vagy a megrendelő fürdőkádjában kevergetni a „masszát”!

Gáll Sándor
és a kirendeltség
többi dolgozói

MAXIM

Villanyunk nincs, Maxim-lámpákkal világítanánk, de sajnos, mindkét lámpánk két éve használhatatlan, mert nem kapunk hozzá „harisnyát”! Ludaskám, nem tudod, hol van egy olyan „divatbolt”, ahol a mi Maximkánknak harisnyát tudnánk venni? Maximális örömöt szereznél nekünk, ha nyomra vezetnél bennünket!

Sallay Balogh Pál
iskolaigazgató
Tyukod, Újtelep

HÁROM ÜTEM

A Magyar Hírlapban olvastam, hogy a Corvin Áruházban *„jelenleg a vevő három ütemben vásárolhat: választ, fizet, majd a csomagolóban kapja meg az árut. A három ütemből egyet elhagynak.”*

Kíváncsi volnék, vajon melyiket? Három eset lehetséges:

1. Választ, fizet a vevő. Elmarad: a csomagolás.
2. Fizet a vevő és csomagolják az árut. Elmarad: a választás.
3. Választ a vevő, csomagolják az árut. Elmarad: a fizetés.

Nekem, megvallom, a harmadik változat tetszene a legjobban!

Koger Tamás
Komárom

FOTÓZZON A LUDASNAK!

A PLAKÁTRAGASZTÓ MÓKÁS ÖTLETE

Homoga József
Zsunypuszta

RONGY GYŰJTŐ HETEK

Olvasom a villamoson, hogy *rongy gyűjtő hetek* lesznek, vagyis rosszul, minősíthetetlen nemtörődömséggel, hanyagul, felelőtlenül megszervezett gyűjtő hetek. Felelősségre kell vonni a szervezőket: nem elég, hogy rosszul dolgoznak, még hirdetni is merik a *rongyul* megszervezett gyűjtő heteket! De *mit* kell gyűjteni? Ezt elfelejti tudtul adni a röplap. Rongyot bizonyosan nem, mert azt így kellett volna írni: *ronggyűjtő hetek.*

Sz. E.
Budapest

AKKOR IS OLCSÓBB!

Egyetértek a Ludasnak azzal a javaslatával, hogy egydecis poharakban is árusítsanak tejfölt! Nem értem, a Tejipari Vállalat miért idegenkedik a gondolattól? Nem helytálló az az érvelésük, hogy ez 20 fillérrel megdrágítaná egy deci tejföl árát. Hiszen igen gyakran kénytelenek vagyunk fél deci, vagy deci tejfölt kidobni (ami a kétdecis poharakban felhasználatlanul megmarad), s annak az értéke bizony jóval több 20 fillérnél. A decis tejföl tehát mindenképp olcsóbb lenne.

Persze, a kétdecis poharakat is meg kellene hagyni továbbra is!

K. K.-né
Budapest

ARANYÁSÓK

Magától értetődik, hogy egy könyv, amelyik aranyásókról szól, izgalmas eseményekkel van teli. Előfordul azonban, hogy több benne a váratlan fordulat, mint kellene!

Így jártam Bret Harte: „Aranyásók” című kötetével. (A Móra Ferenc Könyvkiadó Delfin Könyvek sorozatában jelent meg.)

Az első meglepetés akkor ért, amikor a 16. oldalon a szerző elkezdi Miss Scottnak, a csinos telepes lánynak a bemutatását és utána egy oldalnyi szöveg kimarad, remélhetőleg nem azért, mert Miss Scott életének ezt a részletét jobb, ha nem ismeri az olvasó. Később, a 19. oldalon, Miss Scott elindul valahová és megérkezik a teljesen üres 20. és 21. oldalra. Gyönyörködik kicsit a természet szépségeiben és a 23. oldal alján már igyekszik is hazafelé, átvág az üres 24., 25. oldalon, ahol pedig valószínűleg érdekes dolgok történhettek, tekintve, hogy a 26. oldalon már egy magas, jóképű fiatalemberrel társalog és még valami térdlövés is előfordult közben.

A modern írásművészet kihagyásokat alkalmazó módszere jelentkezik még a 28., 29., majd a 32. oldalon, de végül is a százezer dollár a becsületes aranyásók tulajdonába kerül vissza, a gaz bankár börtönbe jut és a fiatalok egymásé lesznek.

Persze, az igazság maradéktalan győzelmét az jelentené, ha az Egyetemi Nyomda is, amely ezt a könyvet 105 000 példányban állította elő, levonna némiнemű tanulságokat.

(K. a.)

ÉVA – A HARMADIK ÉVEZREDBEN

Hallgattam egy felolvasást,
Hogyan él majd a nő – Éva –
A harmadik évezredben.
Elbűvölő volt a téma.

Évának az edényei
Eldobhatók lesznek, bizony!
Evés után mosogatás?
Megszűnik ez ósdi viszony.

Nem lesz gyúrás, se darálás,
passzírozás, konzerválás.
Konyhakész lesz minden étel.
Ez lesz ám az égi áldás.

... Csak Éváról esett szó, s én
Elgondolkoztam erősen,
Mi lesz veled, szegény Ádám,
Nem maradsz te így „erős nem”!

Ha Évának semmi dolga –
Minden perce a tiéd lesz!
Még egy emberöltő, s Ádám,
A te erőd végleg kész lesz.

Jaj neked, ha szünet nélkül
Érted lángol Éva szíve.
Ha csak ..., ha csak nem leszel majd
Ádám, te is gépesítve!

K. Tóth Lenke

AZ EIFFEL

Viharosak a párizsi városatyák vitái: egy „öreg hölgy" kozmetikázásáról van szó. A „hölgy" valójában torony, a híres Eiffel-torony. Azért mondják nőnek, mert a torony neve a francia nyelvben nőnemű. S azért nevezhető öregnek, mert jövőre ünnepli 80. születésnapját. Az „öreg hölgy" a párizsi polgároknak igen drága, már csak azért is, mert most nem kevesebb, mint 70 tonna festéket kell felrakni rá. A színről még nincs döntés: a piros árnyalatait elvetették ugyan, de versenyben van még a sárgás-szürke és a szürkéskék. Az „öreg hölgy" maga nem szól bele. 79 év alatt is szótlan tűrte hogy tizenötféle különböző színárnyalattal látták el. Sokféle színben pompázni női dolog, a hallgatás már kevésbé...

AZ ÚJ MAHARADZSA

Endrődi István rajza

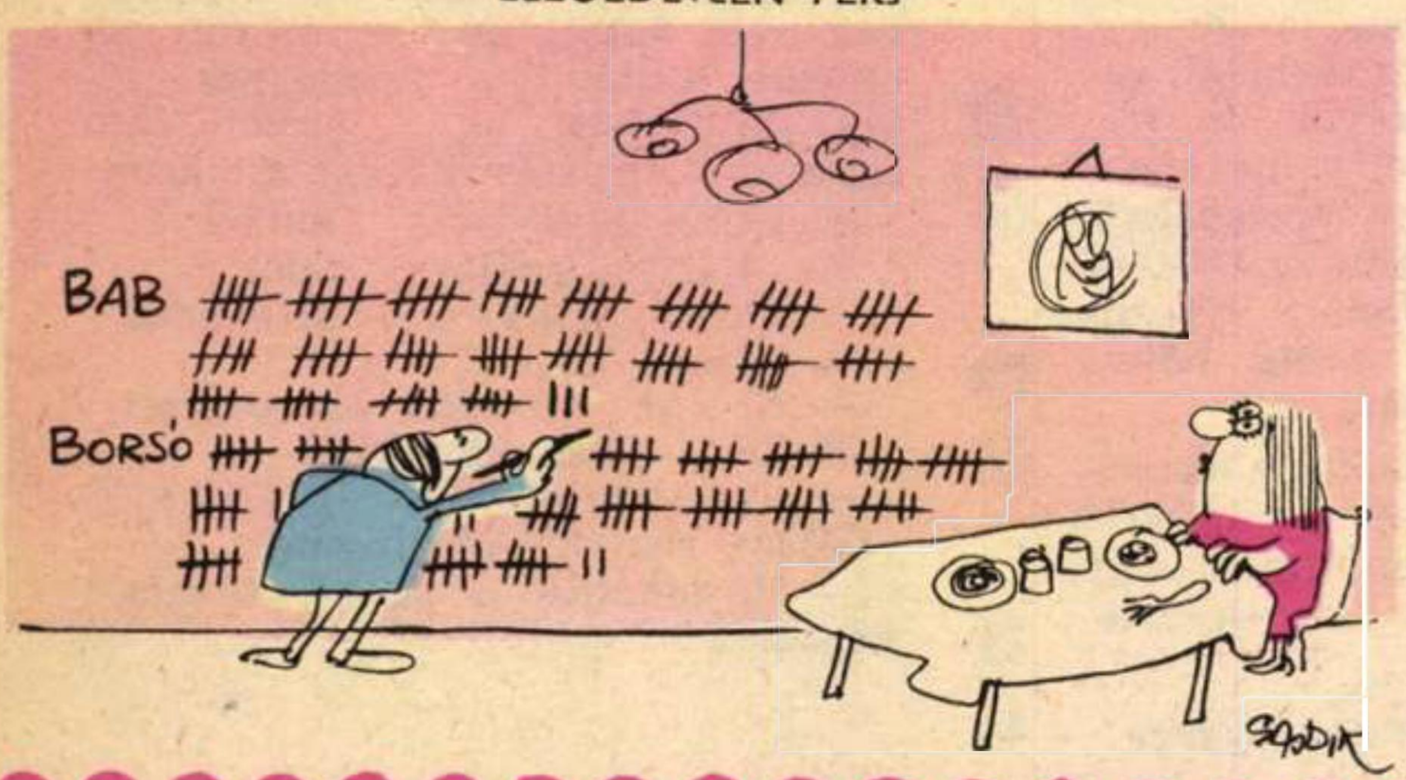
– Hé, erre ezentúl szamárral közlekedni tilos!

ÚJ FOTÓMODELL

– Hiába, öregem, a főnök unokahúga!

ELÉGEDETLEN FÉRJ

SZAKMAI ELIGAZÍTÁS

Színigazgató: Nem tudná előbb regénynek megírni?

PANASZKODOM

Jó két hónappal ezelőtt betértem a Külső Gázszag utcai 11 722-es számú szaküzletbe. Az eladó kissé türelmetlenül viselkedett velem: felfricskázta az orrom, és tökfejű idiótának nevezett. Azonfelül a kért árut sem volt hajlandó eladni, mondván, hogy már mind az ötszáz darabot lefoglalta egy cinkotai asztalossegéd. Rendkívül bosszantott a dolog. Arcom céklaszínűre váltott. A pénztárhoz léptem, de mielőtt megszólalhattam volna, az üzletvezetőnő barátságosan rám mosolygott:

— Ugyebár a panaszkönyvbe óhajt beírást eszközölni? Csodálkozni fog, uram, nálunk nem kell könyörögni, térden állva rimánkodni, hogy adjuk oda a panaszkönyvet. Mi nem hivatkozunk arra, hogy a múlt heti sortatarozásnál valahogy elkallódott a kötet, nem hivatkozunk arra, hogy ön részeg és mi csak józan embernek nyújhatjuk át ezt a fontos történelmi dokumentumot. Mi őszinte szeretettel, minden ellenkezés nélkül nyújtjuk át a panaszkönyvet. Tessék! Nem kívánjuk befolyásolni a véleményét, csak olvasson be nekünk kertelés nélkül! Nyugodtan örökítse meg boltunk és személyzete iránti őszinte ellenszenvét.

Azzal átnyújtotta a gyönyörű, krokodilbőrbe kötött, famentes, kitűnő minőségű papírlapokkal ellátott panaszkönyvet. Gyorsan átlapoztam: számtalan elkeseredett hangú véleményt olvashattam a bolt munkájáról. Elszántan, izzó haraggal emeltem fel golyóstollamat.

— Segíthetek? — kérdezte udvariasan az üzletvezetőnő, majd fel s alá sétálva diktálni kezdett: — Írja: *„A 11 722-es számú boltban ijesztő állapotok uralkodnak."* — Ne feledje, az állapot-ot két l-lel írjuk! — emelte fel figyelmeztetően a mutatóujját, majd folytatta a diktálást: — *„Az eladók minősíthetetlenül gorombák. Az áruk egy része selejtes, hibás, más részét a pult alatt tartogatják a protekciósok számára. Felháborodottan mentem el az üzletből, ide sem teszem be többé a lábam. X. Y. pontos lakcím"*, — fejezte be a diktálást az üzletvezetőnő, majd kedvesen búcsúzott tőlem: — Legyen szerencsénk a kedves vevőhöz máskor is!

Néhány nap múlva levelet kaptam a központtól. A gépelt, sokszorosított példányban ezt olvastam:

„Kedves Fogyasztó!

Köszönjük, hogy felhívta figyelmünket a 11 722-es számú üzletben uralkodó állapotokra. A bolt vezetőjét figyelmeztetésben részesítettük. Bízunk benne, hogy a jövőben nem fordul elő hasonló eset.

Hazafias üdvözlettel:
Labados Lajos s. k."

A levél vételét követően egy hét múlva betértem a 11 722-es számú szaküzletbe. Az eladó kissé tiszteletlenül viselkedett velem: felfricskázta az orrom és tökfejű idiótának nevezett. Azonfelül a kért árut sem volt hajlandó eladni — mondván, hogy már mind az ötszáz darabot lefoglalta egy cinkotai asztalossegéd. Elsötétült a tekintetem, de pillanatok múlva ott állt mellettem a barátságos mosolyú üzletvezetőnő:

— Parancsolja a panaszkönyvet? Kötelességem megmondani azt is, hogy panaszt tehet még a körzeti panaszirodánál, a kerületi reklamációs osztályon, a fővárosi általános rehabilitációs kirendeltségen, a vármegyei jogú alközpontban és az országos körzeti szak al- és főfelügyelőségen.

Ismét csak a helyi panaszkönyvet kértem, és gyöngybetűimmel beírtam:

„Hódolattal borulok le a 11 722-es számú bolt előtt. Az eladók halk udvariassága, az áruválaszték bősége láttán szívből elérzékenyültem.

Csókolom a kezüket."

Néhány nap múlva a posta az ismert géppel írt sokszorosított szöveget kézbesítette címemre a központtól:

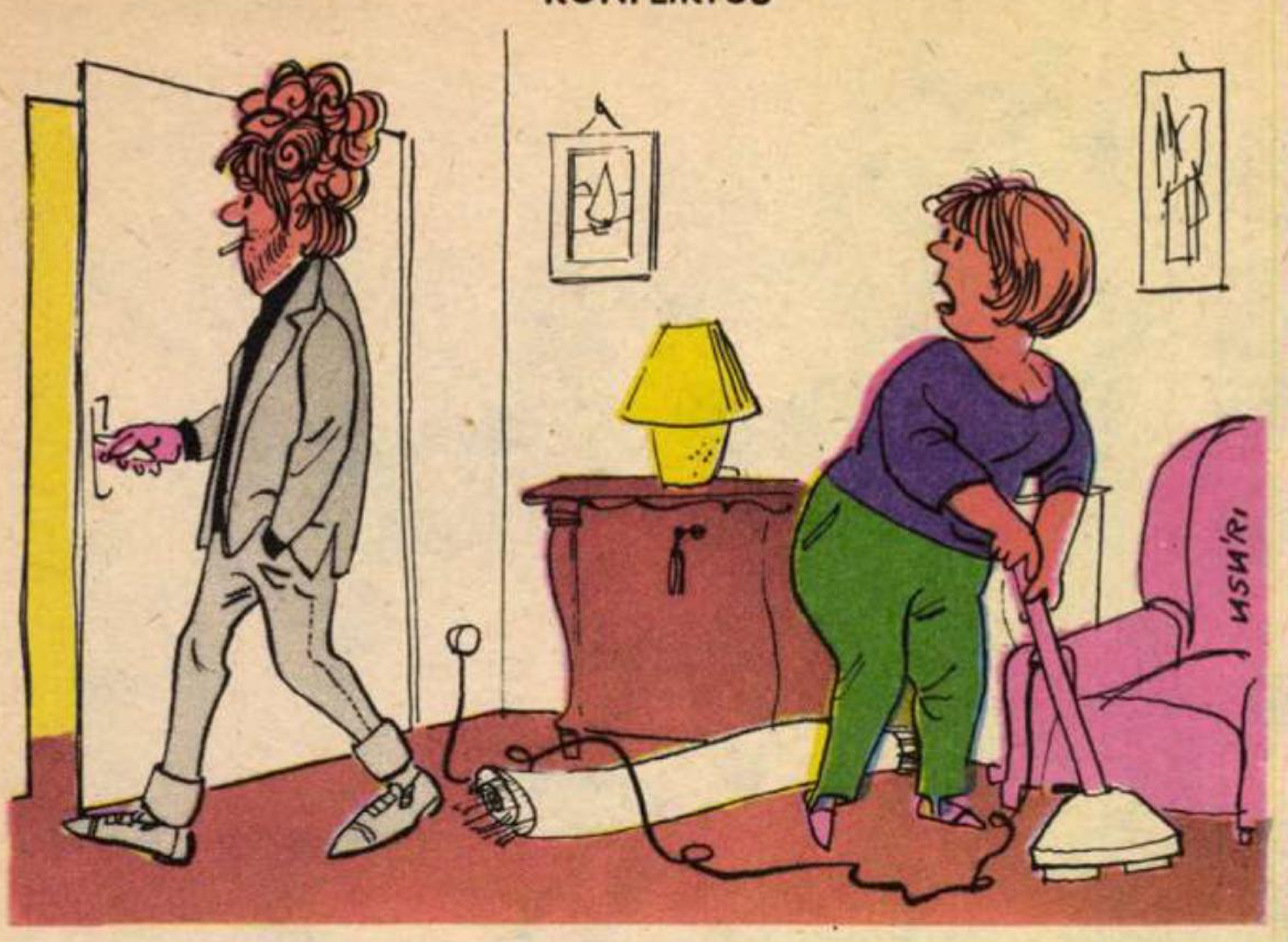
„Kedves Fogyasztó!

Köszönjük, hogy felhívta figyelmünket a 11 722-es számú üzletben uralkodó állapotokra. A bolt vezetőjét figyelmeztetésben részesítettük. Bízunk benne, hogy a jövőben nem fordul elő hasonló eset.

Hazafias üdvözlettel:
Labados Lajos s. k."

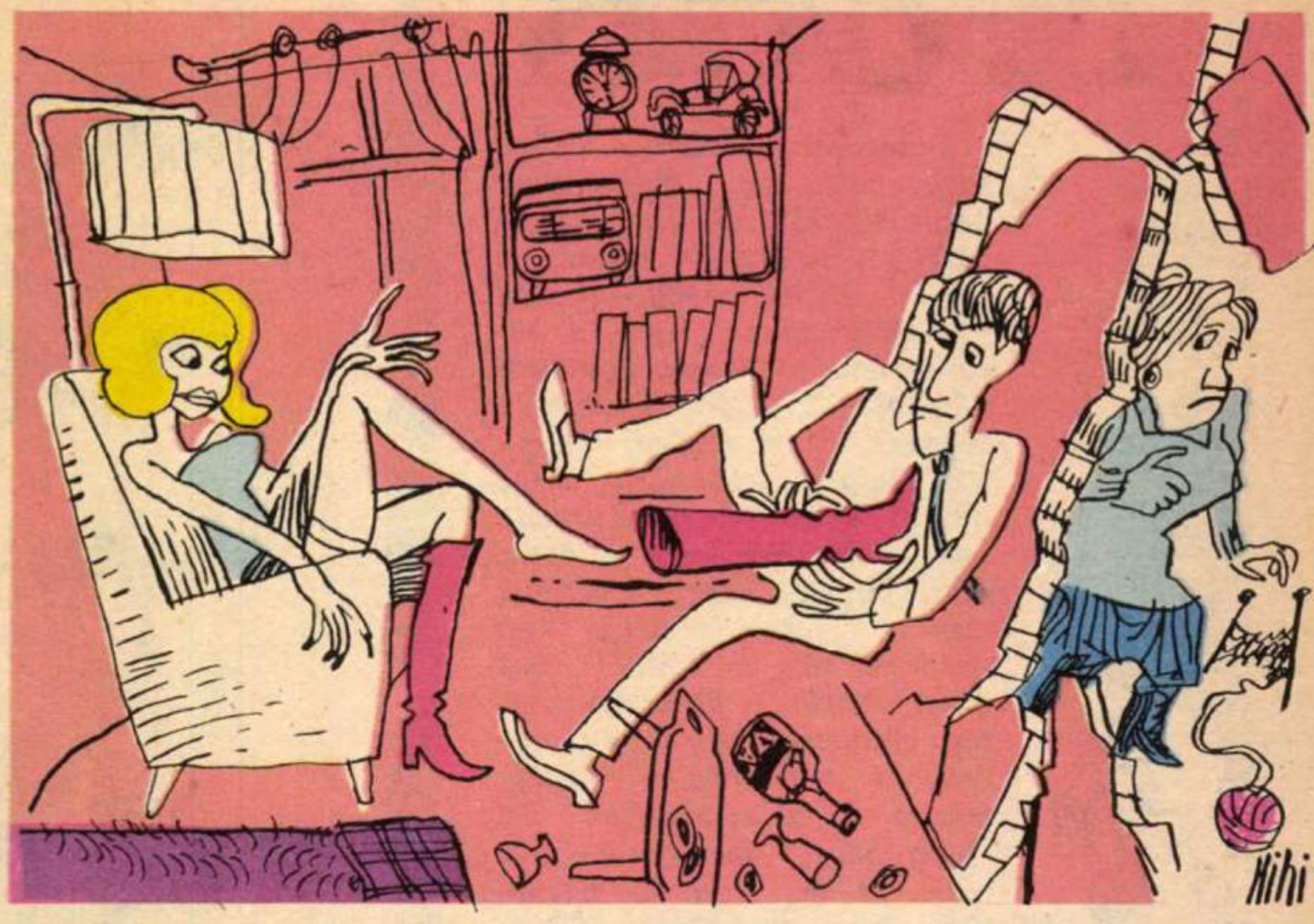
G. Sz.

KONFLIKTUS

– Pisti, veszed le rögtön a kontyomat?!

GARZONLAKÁS

önkontroll

A Népszabadságban olvastam, hogy Budapesten az Iskola utcában lebontottak egy tíz évvel ezelőtt teljesen felújított épületrészt. A négyszer kétszobás összkomfortos lakás máról-holnapra építési anyaggá alakult át és a bontók tulajdonába került. A felszabadult telekre — a tervek szerint két év múlva — egy tizenhat lakásos új lakóházat emelnek.

A bontást egy kizárólag kebelbeliekből álló négytagú kollektíva — az I. Kerületi Ingatlankezelő Vállalat igazgatójával és főmérnökével az élen — kapta meg. Plusz egy fő, akit a Fővárosi Tanács Házkezelési Igazgatóságának vezetője delegált a „bontóközösségbe".

Ezen a házi kollektíván háborodott fel leginkább a Népszabadság cikkírója és a cikk olvastán a közvélemény. Nekem pedig erről az jutott eszembe, hogy most már — huszonhárom évvel a felszabadulás után — a vezető poszton dolgozók agyában minden szinten működnie kellene az önkontrollnak. Ha jelen esetben működött volna, akkor a kebelbeli igazgató és főmérnök nem szállt volna bele ebbe a házbontási buliba. Ha jobban működött volna, akkor a Fővárosi Tanács Házkezelési Igazgatóságának a vezetője nem delegálta volna az általa megjelölt személyt a „bontóközösségbe", hanem közbeszólt volna, hogy „illetlen dolog, amit művelni akartok". És ha még

jobban működött volna a vezetők önkontrollja, akkor egy valaki közülük feltehette volna a kérdést: miért kell lebontani a kelleténél két évvel előbb a négy kétszobás összkomfortos lakást?

Az is eszembe jutott, hogyha vajon nem a Kerületi Ingatlankezelő Vállalat igazgatója és főmérnöke kérvényezte volna meg a bontást, hanem más, egyszerű emberekből álló kollektíva, akkor vajon megadták volna-e az engedélyt, már most, két évvel előbb, mint ahogy a tizenhat lakásos ház építésének megkezdését tervezték?

Mint a cikkben olvasom, a kerületi igazgató azért vett részt a bontási akcióban, mert víkendházat akart magának építeni, de nem volt pénze anyagra. Erről nekem még az is eszembe jutott, hogy jó lenne a bontási lehetőségeket az eddigieknél jobban kiterjeszteni, esetleg új épületeket is lebontani. Több víkendház — jobb élet! Bizony-bizony sokan szeretnének víkendházat építeni, de nincs elég pénzük ahhoz, hogy az anyagot az állami bontótelepen megvásárolják! Népgazdasági szempontból ennek még az az előnye is lenne, hogy aki bontásból már elég téglával, gerendával, ajtófélfával és miegyébbel rendelkezik, az sohasem fog az állami építkezések anyagából akárcsak egy fél téglát is eltulajdonítani a víkendházához. Ilyesmi pedig bőven előfordul manapság.

Hogy még mi jutott az eszembe, arról nem adok további felvilágosítást. Nálam már úgy látszik, működik az önkontroll...

Földes György

APRÓSÁGOK

Olvasom az újságokban, hallom a rádióban, a tévében: nem szervezték meg jól az idei bőséges haltermés értékesítését.

Félő tehát, hogy az idén nem a fejétől büdösödik a hal — hanem a fejetlenségtől.

*

Kezdetben volt a viharkabát. Aztán jött az orkán. Legújabban már Ciklon-, sőt Tájfun-kabátokat is látni a kirakatokban.

A ruhaipari meteorológia távprognózisa szerint Számum-felöltő várható, helyenként Monszun-esőkabáttal vegyest.

*

Mozijegyet forgatgatok a kezemben, nézem, milyen bántóan üres a hátlapja. Manapság minden kínálkozó lehetőséget felhasználunk reklámcélokra, csoda, hogy senkinek sem jutott eszébe, milyen jól lehetne hirdetni a mozijegyek hátán! Különösen, ha a játszott film címe és a hirdetés szövege szinkronban lenne egymással. Például:

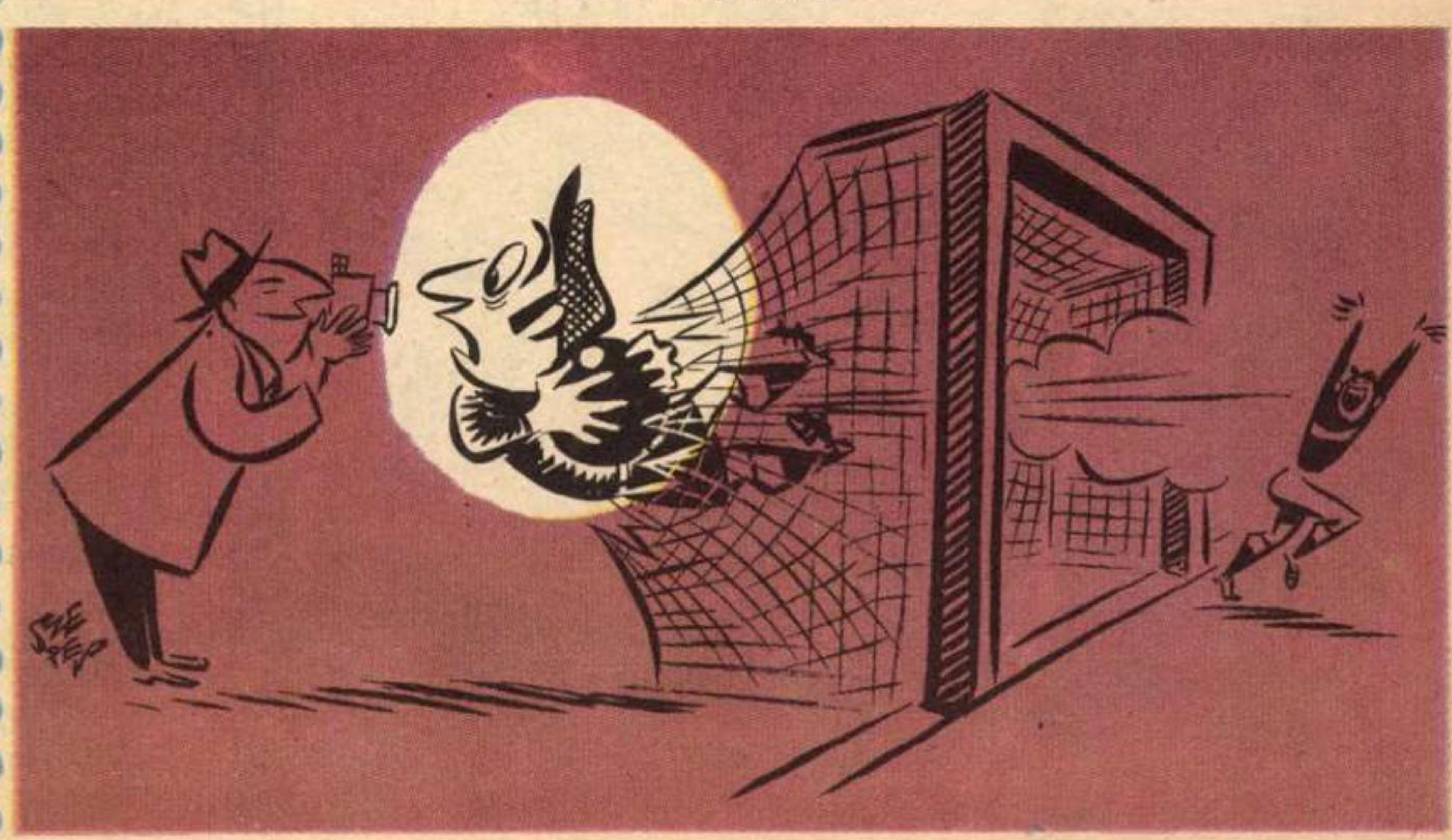
Az éjszaka rablásra való.
— *Tartsa pénzét a takarékban!*
A három kövér.
— *Kössön hizlalási szerződést!*
Meddig él az ember?
— *Apu, van már életbiztosításod?*
Vörös rózsák Angelikának.
— *Virágboltok a város minden pontján!*

R. B.

ROSSZKEDVŰ A FŐNÖK

AZ ÉV FELVÉTELE

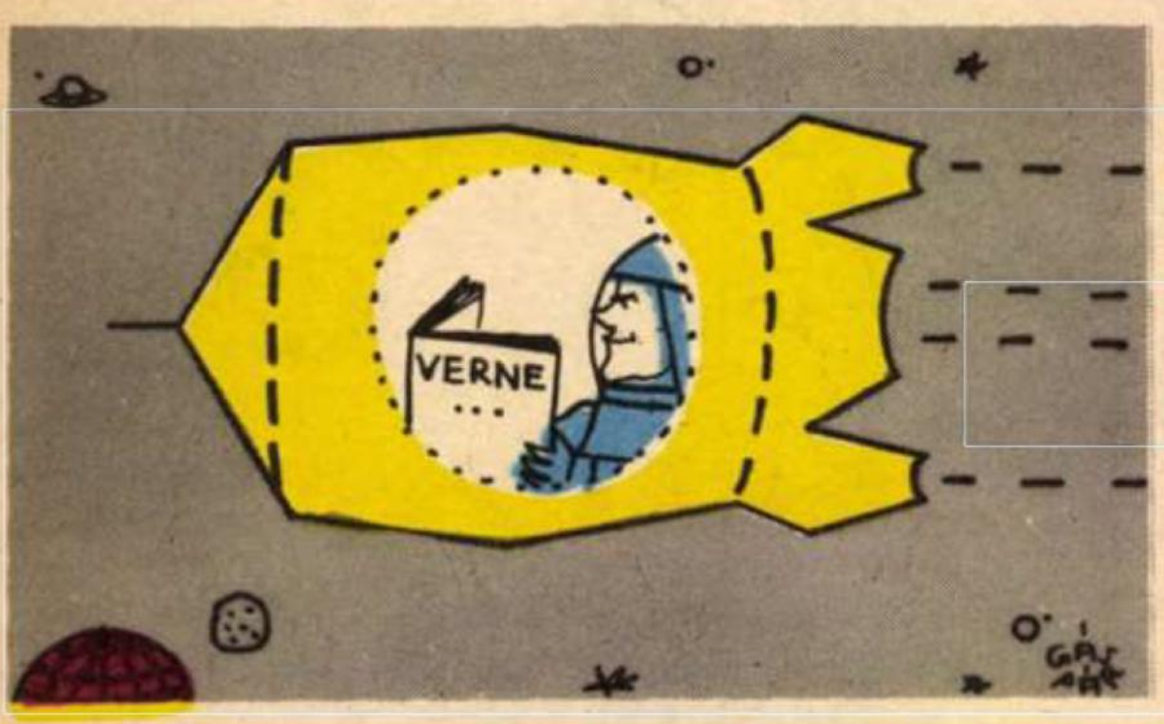

MEGLEPETÉS

– Uram, akár hiszi, akár nem, ön apa lett!

GYERMETEG ŰRHAJÓS

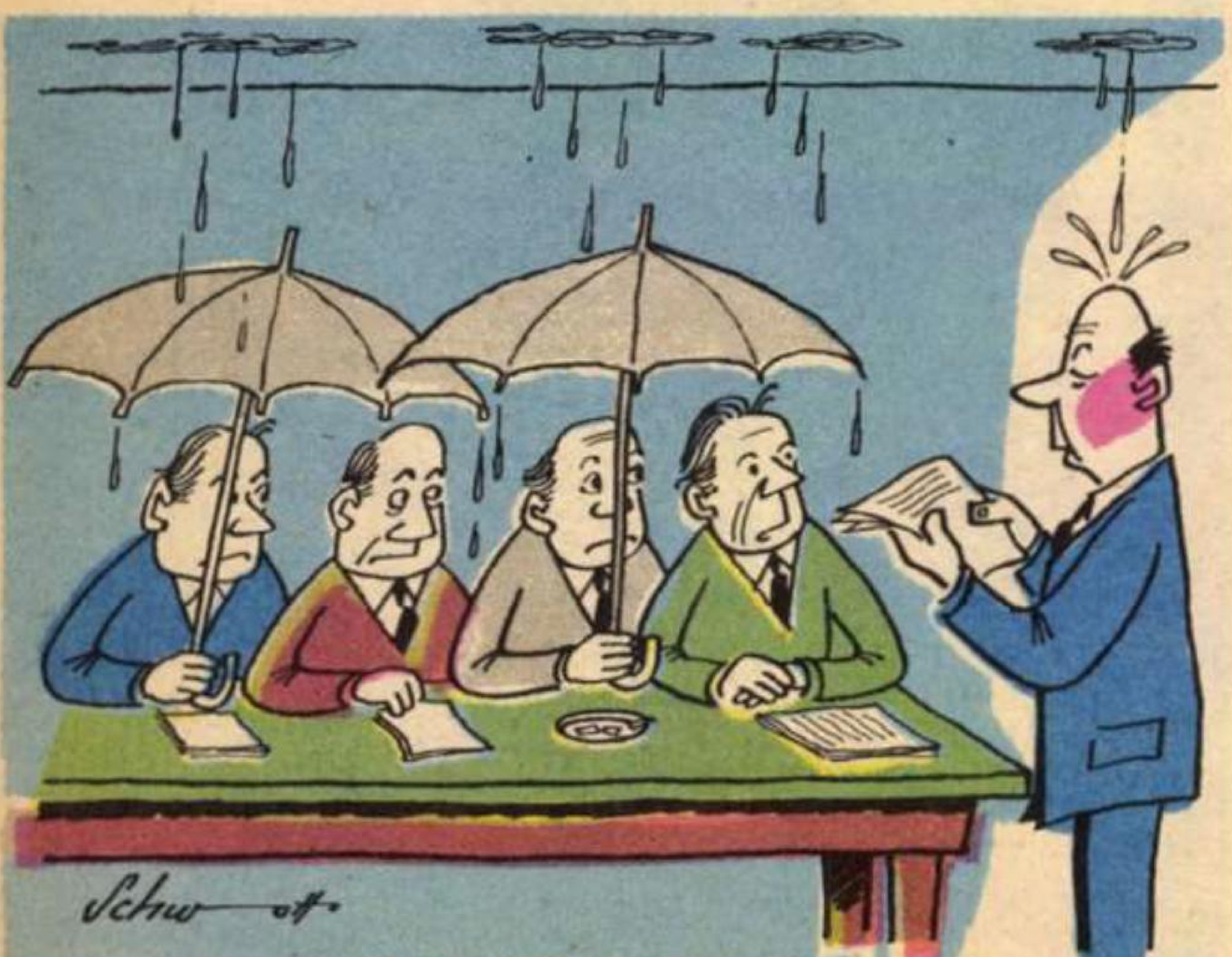

TÁRSASHÁZ

– A tetőnél tartottunk, amikor lebukott az építésvezető...

VÁLLALATI BESZÁMOLÓ

– Szociális és kommunális vonalon sokat elértünk, de még van tennivalónk...

NYUGDÍJBAN

Hegedűs István rajza

Kutyanyelv

Olvasom, hogy megint egy újabb kalauz nélküli villamos-járatot indítanak el a közeljövőben, s úrrá lesz rajtam a szomorúság. Ennek csak egy vége lehet, az, hogy egyáltalán nem lesz majd kalauzos villamos, egyetlen egy sem. A közlekedés szakemberei és irányítói nem is tagadják ezt a lehetőséget, ellenkezőleg, számos alkalommal még egyenesen azt is nyilatkozták, hogy a kalauz nélküli közlekedés megteremtése legfőbb szándékuk.

Ha így van, akkor pedig nemcsak a kalauz nélküli autóbuszokkal kell számoljunk, hanem a kalauz nélküli társadalommal is. Mert akkor a kalauz kenyértelenné válik, mint a fiákeres, ki adja majd a fiát, leányát kalauznak, ha egyszer nem lesz szükség kalauzra? Pedig én éppen most akartam egy javaslatot tenni a népfrontnak, hogy legyen mindenki kalauz, le is írom néhány mondatban, hogy miért:

Megfigyelték-e, hogy akár a legnagyobb csúcsforgalom idején is, akár a legzsúfoltabb járművön is, mint viselkedik egy kalauz, hogyha egy másik kalauz fellép arra a villamosra, vagy arra a trolibuszra? A hivatalban levő kalauz rámosolyog az utazó kalauzra, gyakran még int is barátságosan a kezével a másik kalauz felé. Ha az első ajtón száll fel, ahol pedig utasnak nem lenne szabad felszállni, a szolgálatos kalauz-társa csak int neki, hogy jöjjön bátran, annyi baj legyen, hogy ott szállt fel. Felszálló kalauz előtt kalauz még soha le nem csengette a közlekedési eszközt, s a baleseti krónikában még soha nem szerepelt, hogy a becsukódó ajtó kalauzt csípett volna be, pedig egy kalauzt könnyű volna becsípni, mert nehézkesebben mozog nagy táskájával a vállán, mint egy ügyvéd a lapos aktatáskájával, vagy egy nyugdíjas, egy stanicli almával.

Nem vagyok rajongó fantaszta, de ez az út elvezethetne legszebb álmaink megvalósulásához is, a világ békéjéhez. Kalauz-államokat létesítenénk, és amely állam csatlakozik az Egyesült Nemzetek kalauz-országaihoz, kis jelvényt kap nemzete színeivel, melyet az állampolgárok kalauz-ruhájukon viselnének, a hivatást jelző kis embléma mellett. Megvalósulna egy nemzetközi kalauz-nyelv, mely húszharminc szóból álló nyelvével a legkönnyebben elsajátítható lenne bárki számára, s e nyelvet csak azokkal szemben használnánk, kik nem tartoznak a kalauzok közé.

Kalauz tehát nem eszi meg a kalauzt még a közlekedés legsötétebb útvonalain sem. Az emberi érzés, a közösségi szellem legfényesebb példáját szolgáltatják. Ezért gondoltam arra, hogy szózatot intéznék a társadalomhoz: legyünk valamennyien kalauzok! Első foglalkozásunk kalauz lenne, s mellékesen lennénk orvosok, újságírók, a társadalom csupa kalauz-orvosból, kalauz-mérnökből állna, mind kalauz-egyenruhában járnánk, gomblyukunkban esetleg egy kis jelvénnyel, mely a másik foglalkozásunkat tüntetné fel.

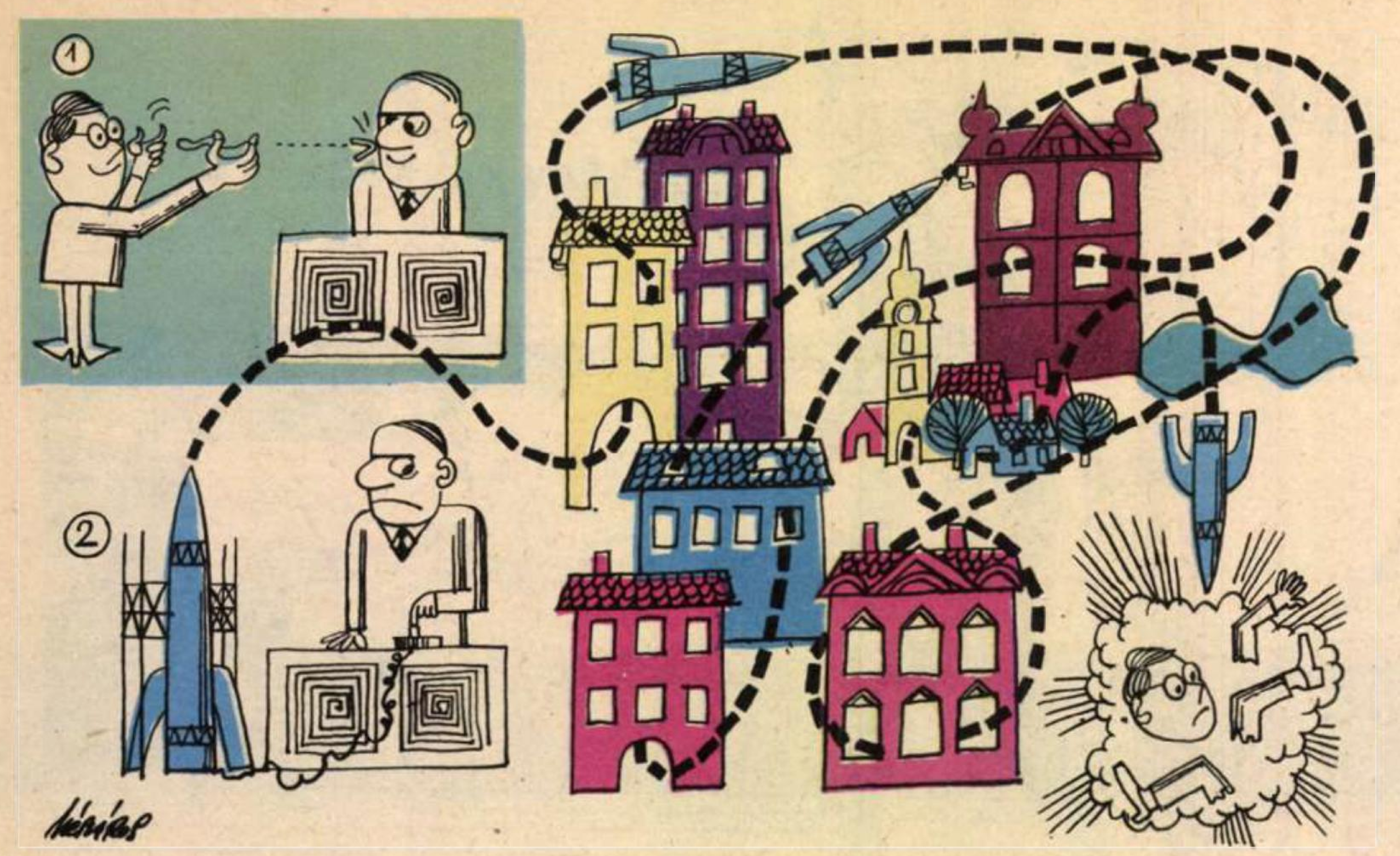
Egymásnak csak integetnénk barátságosan, hogy jöjjetek! Sok jó ember kis helyen is elfér. Akik pedig nem jönnének közénk, azok számára ne legyen kímélet! Jelszavunk ez lesz:

Abcug mindenkivel, aki nem kalauz!

Somogyi Pál

A FŐNÖK VISSZALŐ

Mészáros András rajza

MEGÉRTE

MEGRÁZÓ ÉLMÉNY

Majd hanyatt vágódtam a meglepetéstől, a templom előtt kalappal a kezében, ott ücsörgött Sisaki Szidor! (Hajdani osztálytársam, tavaly még súlyos pénzeket kereső kulcslyukgyártó kisiparos.)

Hat segéddel dolgozott, kocsiját úgy cserebérélte, mint én a golyóstoll betétet. Villája is volt, de nem öttagú, mint nekem, hanem emeletes, fönt a Rózsadomdon.

Míg most hogy nézett ki? A foltoktól nem lehetett kisilabizálni a nadrágja színét, ing helyett mellét újságpapírba burkolta, lábain részben kalucsni, részben foszlott, szegedi papucs, kezében hatalmas köcsögkalap, s egyre kántálta: — Adjanak, adjanak, amit isten adott!

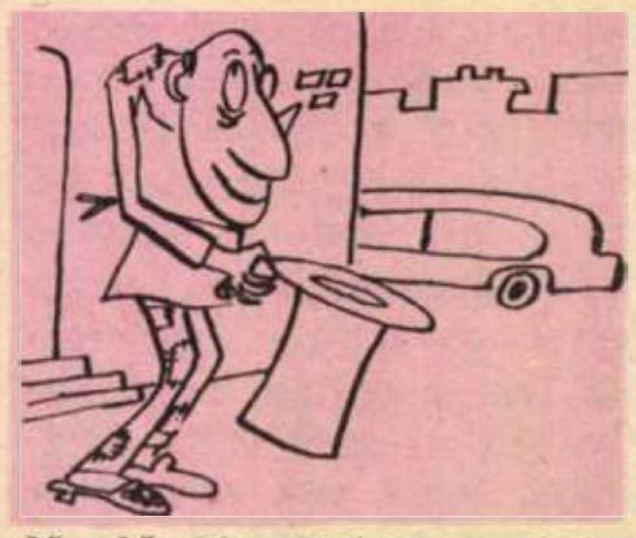
Majd amikor nagynéha adtak:

— Isten áldása kísérje lépteit.

Vagy:

— A mennybéli adjon ezerannyit.

Azaz nem strapálta különösebben magát, semmi eredeti alakítás, lebilincselő előadás. Szárazon siránkozott, mintha nem is nagyon érdekelné, telik-e a kalap.

El akartam osonni. Sajnos, észrevett s intett, várjak. Khm, ugyan mire, hogy osztozzam szégyenében? Hiszen borzalmas — valaki két ötfillérest potyyantott a tökfödőbe. Neki, aki nem is olyan régen a Royalban igazgyöngyöt főzetett a teknősbéka levesébe.

Öreg néni bóklászott eléje, madzagból font retiküljéből háromnapos vajas kenyeret kotorászott elő, de látszott, hogy a vaj már át lett kenve egy frissebb szeletre — mohón kapott utána. És rémes, vadul nekiesett — s hogy jobban csússzon, sárgarépát harapdált hozzá. Ezután feltűnő alázattal köszöntve egy középkorú urat, szinte ugyanabban a pillanatban feladva a posztját, hozzám sietett, s vidoran mondta:

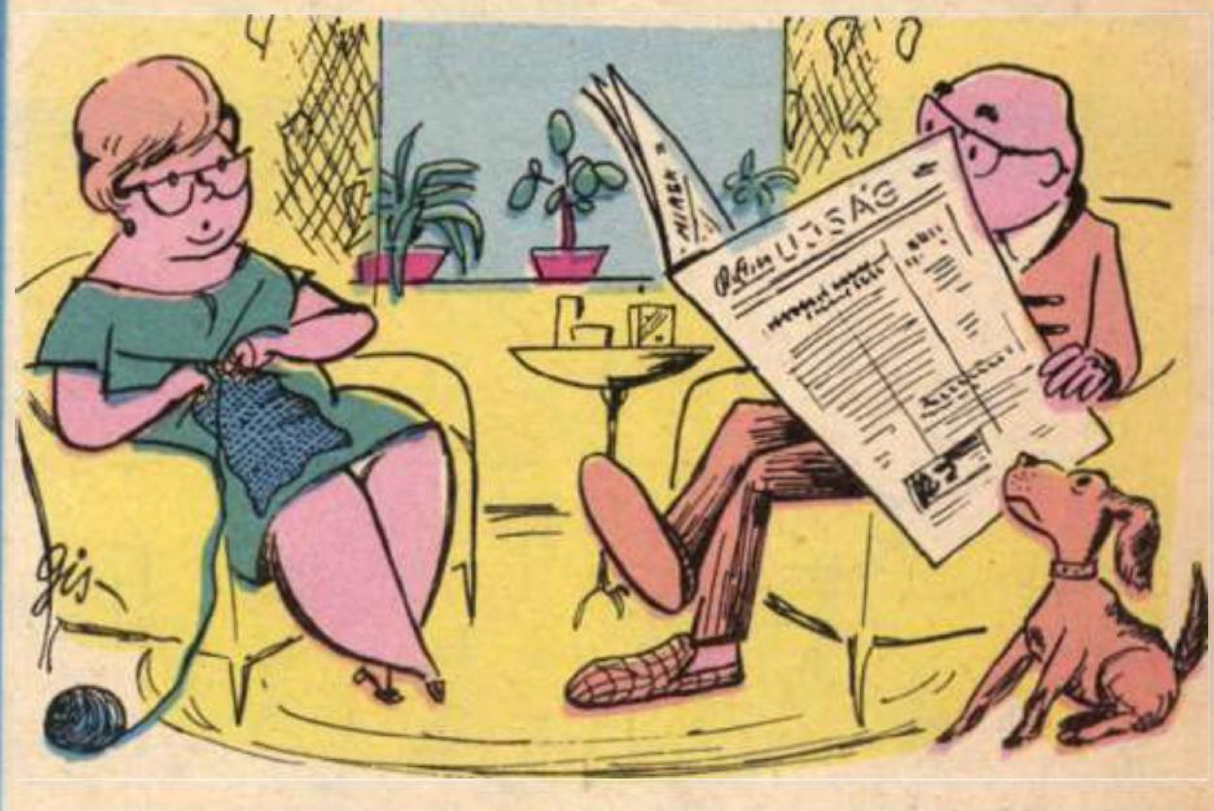
— Minden ragyogóan sikerült!

Nem értettem, de ő már vonszolt is a pár száz méterrel odébb álló Jaguár felé. Tuszkolt befelé, és kinyitva a beépített bárszekrényt, közben magyarázott:

— Tudod, mindig erre megy hivatalba az adóellenőröm! Így legalább látja, hogy valóban koldusbotra juttat...

Nagy S. József

FÉRJ ÉS FELESÉG

— Most olvasom az újságban, hogy óriási tűzvész volt Plezsckojerakastolevicában.

— Nem értem, fiam, mi volt Plezsckojerakastolevicában?

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

HIVATALI GYERMEKJÁTÉK FELNŐTTEK RÉSZÉRE

Kalkuláció

Szakító levelet írtam,
Így múlnak a szenvedélyek,
Levelemet nem dobtam be,
Egy forint rá már a bélyeg.
Kalkuláltam és döntöttem,
Meggondoltam, hideg fővel:
Nem ér ennyit nekem mégsem
Az, hogy szakítsak e nővel.

H. F.

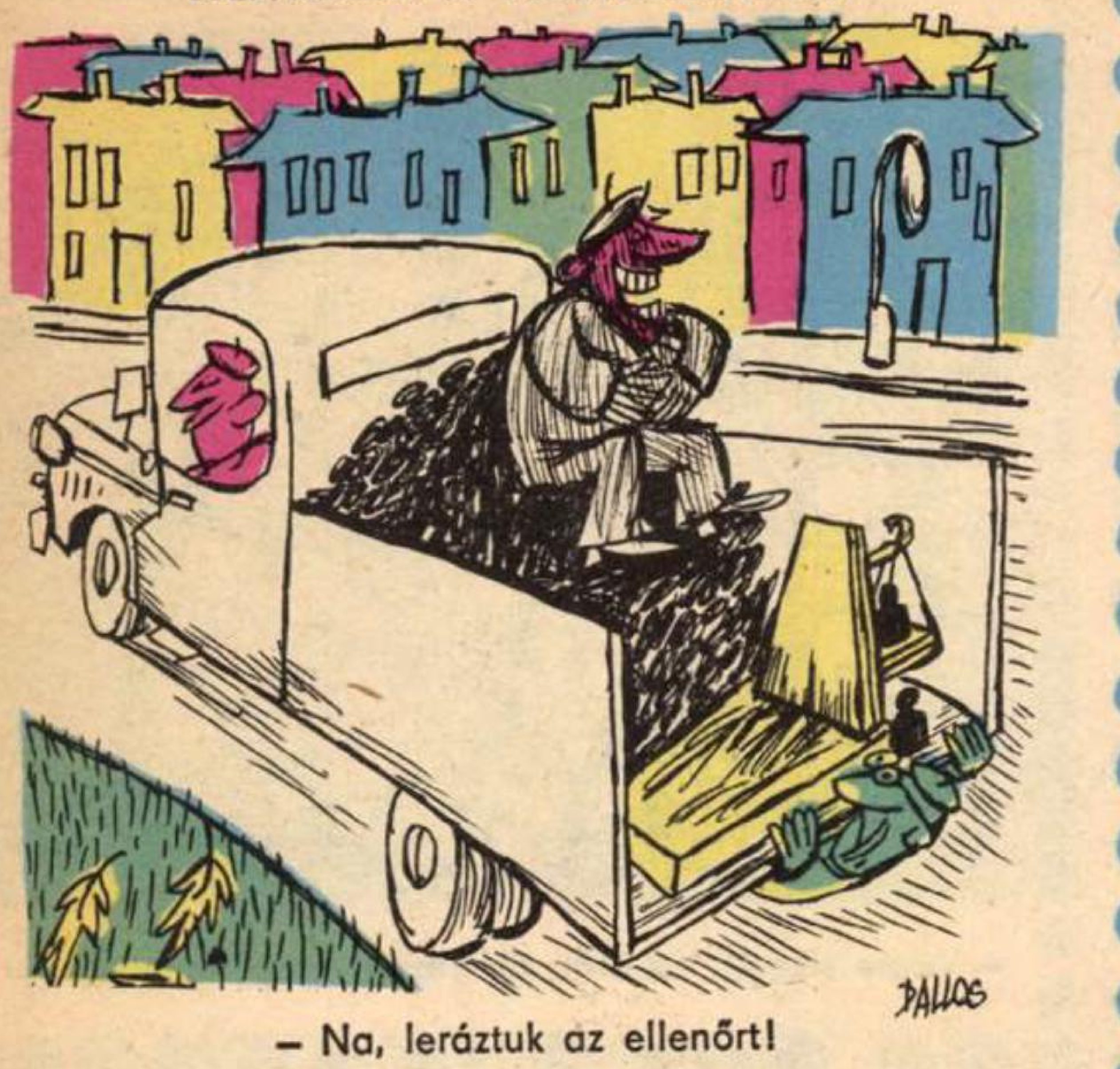

FŐ A PONTOSSÁG!

— Kérem, el ne felejtsen szólni huszonkét év, nyolc hónap és tizenhárom nap múlva!

ELLENŐRZIK A TÜZELŐSZÁLLÍTÁST

– Na, leráztuk az ellenőrt!

HIPPI POKOL

Várnai György rajza

EZT OLVASTAM

ELHELYEZKEDÉSI GONDOK

„Diploma, állás nélkül” — üt meg egy napilapcím.

A szegény állástalan diplomát csak azzal vigasztalhatom, hogy nálunk előbb-utóbb minden becsületes, hazájához hű okmány megtalálja helyét a társadalomban.

KATONAI ZSENDÜLÉS

Egy riportban olvasom: „A hajdani pusztából, a végtelen semmiségből zöldellő oázisok sokasága *sarjad ki rohamléptekkel.*”

Vajon hová menetelhet az oázisok sarjadása?

FÖLSZEDETT BURKOLATÚ REGÉNY

A Fortuna utcában végzett közmunkáról írja egy hírlapíró:

„... munkának nem nevezhető. Inkább folytatásos rémregénynek... Kezdődött azzal, hogy a burkolatát fölszedték.”

Hamarjában nem tudni, a munkának vagy a rémregénynek szedték-e föl a burkolatát. Az utóbbi volna a kisebb baj, hiszen ott van még a kötés.

ÖRÖK GYEREKEK

Egyik képes hetilapunk tanyasi riportjából: „A férfiak tsz-tagok, állami gazdaságok dolgozói, *úttörők*, vadőrök...”

Aranyosak lehetnek a rövidnadrágos tanyasi férfiak, háromszögű piros nyakkendőjükben.

OK ÉS OKOZAT

Néhai Camilo Torres kolumbiai lelkészről azt olvasom egyik reggeli lapunkban, hogy „képzett szociológus *létére* lett forradalmár”.

Hm. Hátha éppen azért?

MEGKETTŐZÖTT BORZALOM

Angol rémfilmekről tájékoztat egy cikk. Első hasábján ezt olvasom: „A halottakat feltámasztó őrült tudós, dr. Frankenstein, rövidesen megjelenik az angol tévé képernyőjén. Alakítója az ismert angol színész, *Ian Holm.*”

A második hasábon ez áll: *„Peter Cushing* a halottakat feltámasztó őrült tudóst, Frankensteint személyesíti meg.”

A filmbéli Frankenstein-ikreknek bizonyára nagy sikerük lesz.

MI EMELKEDJÉK?

Egy meteorológiai jelentésből: „Tegnap már nálunk is 15—19 fokig emelkedett az *időjárás.*”

Ezt sem bánom, de azért a *hőmérséklet* emelkedésének jobban örülnék.

A TUDOMÁNY VÉGE

Egy táncdal szerint: *„A világűr a miénk... Nincs többé rejtély.”*

Sem kopasz fej.

Timár György

SASSZEMEK

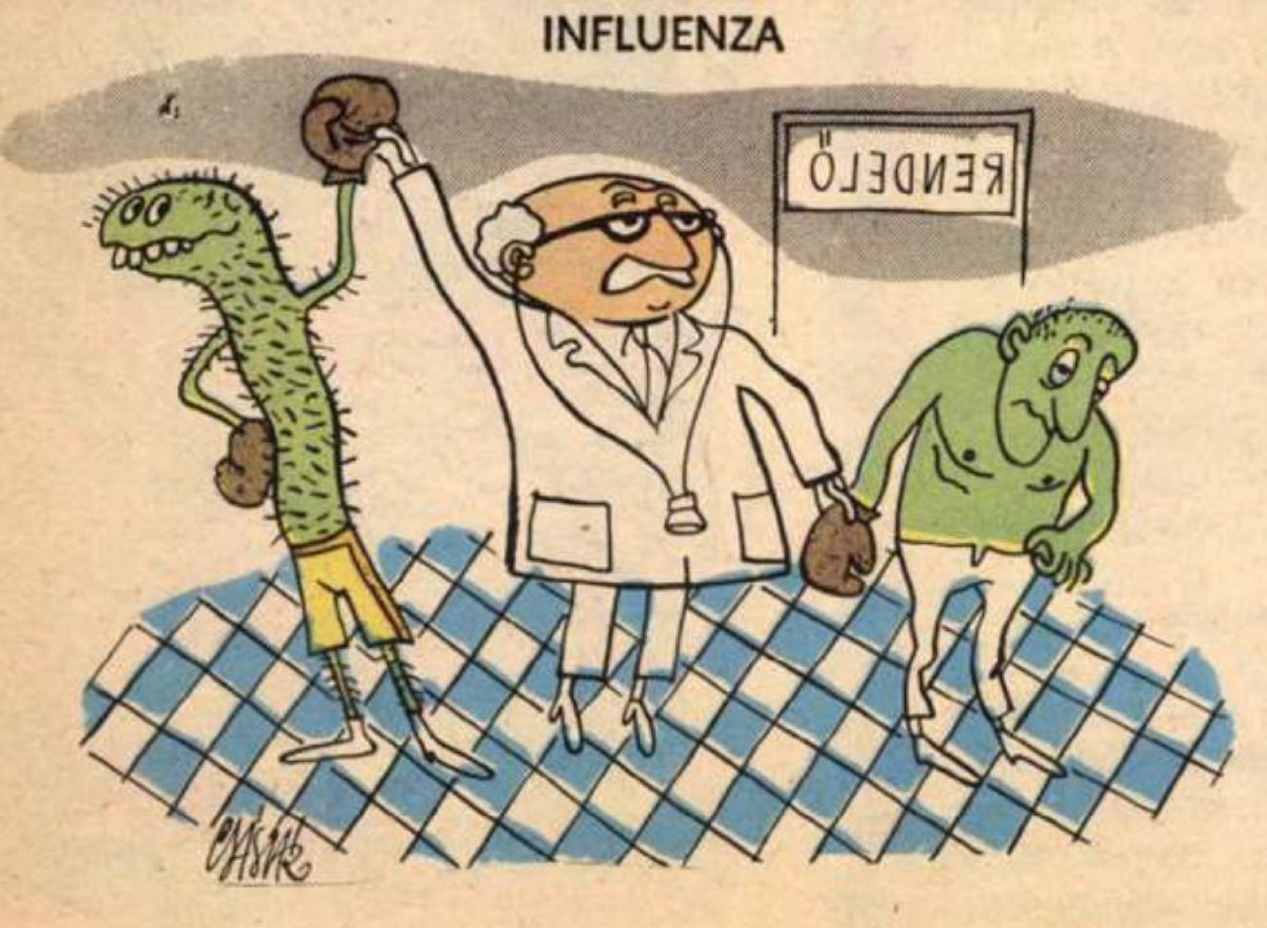
– Nézze csak, ez nem a Hulekné keze!

KÉSZÜLŐDÉS KARÁCSONYRA

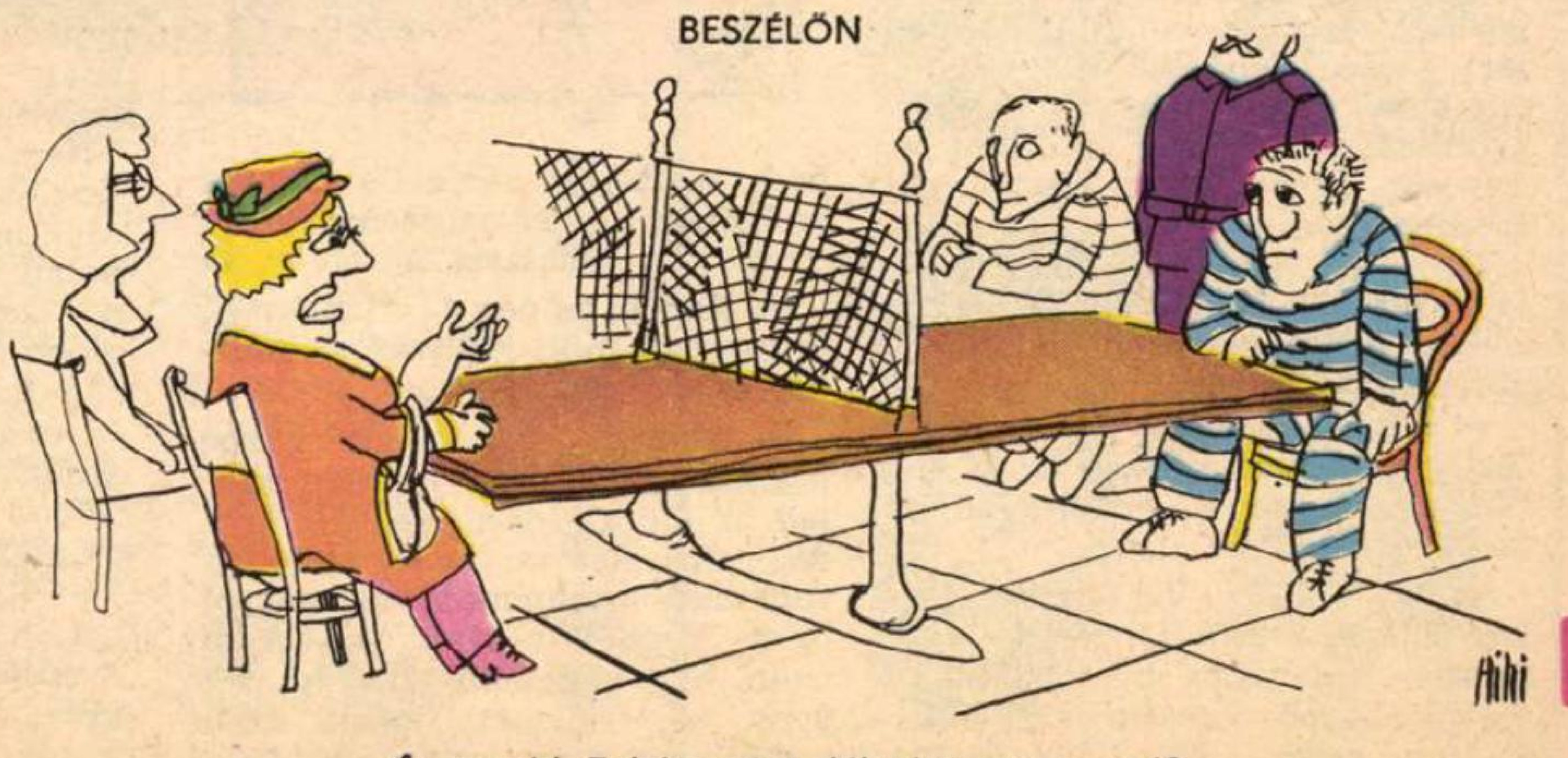

– Elfogyott a pénzem, drágám. Nem adnál kölcsön?
– Mennyi kell?
– Attól függ, milyen ajándékot akarsz!

INFLUENZA

BESZÉLŐN

– És mondd, Zoltán, mi a délutáni programod?

ŐSZI VADÁSZAT

– Semmi vész, nyuszik, én veletek vagyok!

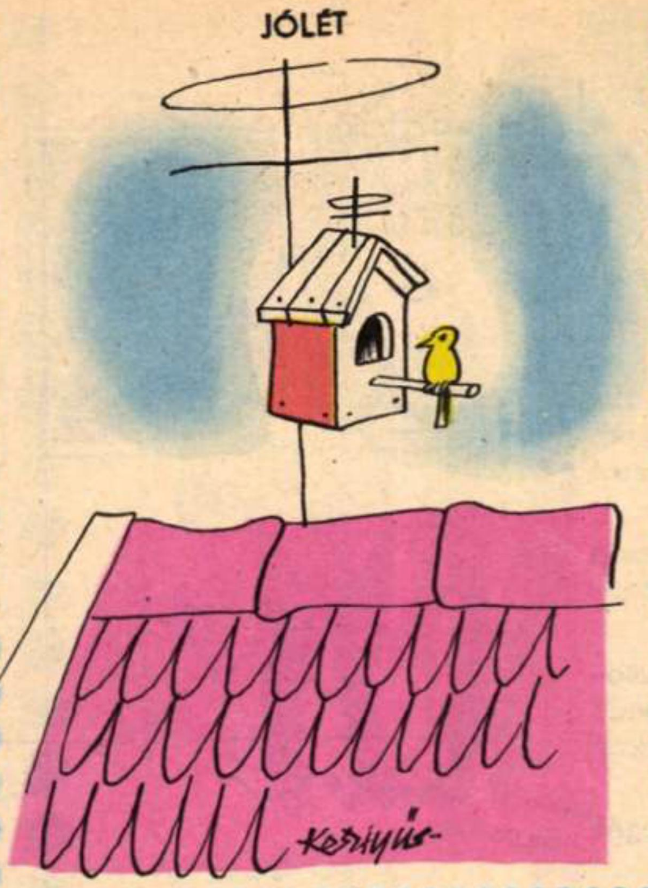
TÖRTÉNET KÉT RÉSZBEN

– Végre sikerült az örök világbékét megoldanunk . . .

– Lehet jönni a vacsorához!

JÓLÉT

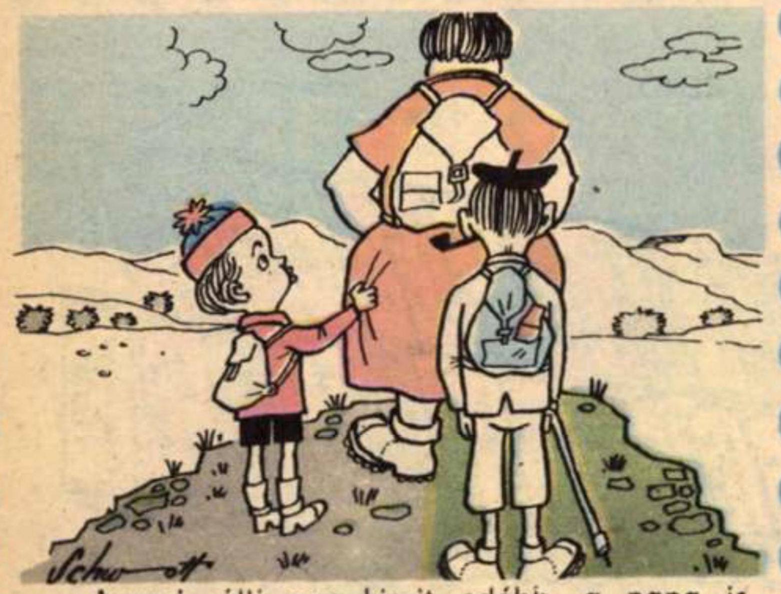
SÜRGŐS TELEFON

– Azt kérdi, miből gondolom, hogy csőrepedés van?

A HÁZIASSZONY

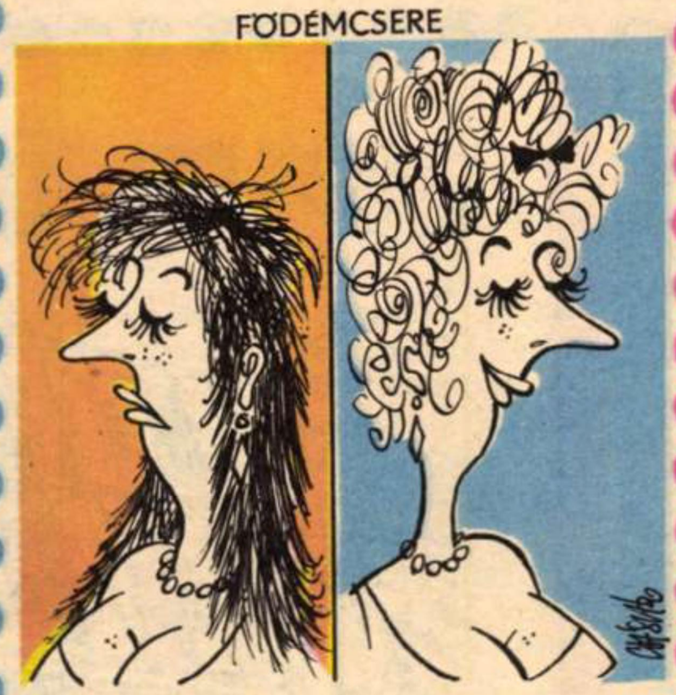

TURISTA SZEZON

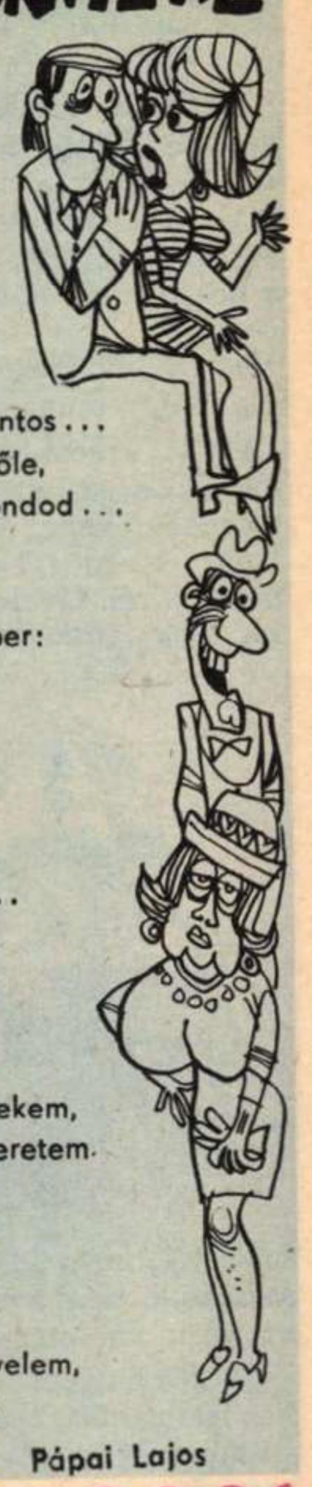

– Anyuci, állj egy kicsit odébb, a papa is szeretné látni a Sashegyet!

FÖDÉMCSERE

Szerelem és környéke

DILEMMA

Őt megcsókoltam. Utána
Szitkoknak szitka ért.
Őt nem csókoltam meg. Ő is
Haragszik – ő azért.

TANÁCS

A szerelemben fő – a szerelem!
S az őszinteség? Igen . . . az is fontos . . .
De ha megkérdi, hogy mit akarsz tőle,
Nem mindig jó, ha a szemébe mondod . . .

ÍTÉLET

Fellebbezhetsz már, rég eldőlt a per:
Te mindenkinek ugyanaz leszel.

PÁRBESZÉD

– Mi az, még mindig egyedül?
Mire vársz, pajtás, mégis?
– Tudod, nincs olyan lány, akit . . .
– Én tudok neked valakit!
– **Neked** barátom, én is.

HITETLENSÉG

Szeretett, szeretett, de nem hitt nekem,
Azt sem hitte el, hogy én **nem** szeretem.

TÍZ ÉV UTÁN

Hogy imádtalak, istenem!
S szenvedtem: másé lettél –
S most, ahogy újra szembejössz velem,
Kigyúl, ragyog és örül a szemem:
Megöregedtél.

Pápai Lajos

EMBERSORS

Pontosan megállapítani nem lehet, hogy mikor nevezték el Zajgó Jenő osztályvezetőt Mindjártjövök Jenőnek. De nem is ez a lényeges. Azért változott meg a neve, mert akármilyen problémával keresték meg beosztottjai, félbeszakította őket és kedvesen, mosolygósan, elsietett azzal, hogy mindjárt jön és megbeszélik az ügyet . . . (És sose jött, mert mindig értekezletre kellett sietnie.)

Egyik beosztottja például, Liptai Vendel, fiatal, életerős férfi volt, amikor először csípte el a folyosón, hogy segítségét kérje kisfia óvodai elhelyezésében.

— Kérlek, van egy kis problémám, és szeretnélek megkérni, hogy . . . — mondotta osztályvezetőjének, aki szeretettel megpaskolta arcát és mondta: „Mindjárt jövök Vendelkém és majd elmondod . . ." — azzal szédítő gyorsasággal elhúzta a csíkot a folyosón és bevetette magát egy értekezletre.

Tíz évvel később megint elfogta a folyosón Liptai Vendel, azon célból, hogy segítségét kérje fia gimnáziumi felvétele ügyében.

— Kérlek szépen — mondta osztályvezetőjének —, a fiam kitűnően elvégezte az általánost és . . .

— Gratulálok Vendelkém — vágott közbe Mindjártjövök kartárs —, magához húzta Vendel fejét, jobbról, balról megcsókolta és így szólt: „Mindjárt jövök hozzád, ha valami problémád van, majd mondd el!" Így szólt és lökhajtásos gépnél gyorsabban tűnt el a lépcsőházban, mert értekezletre sietett.

Négy évvel később Liptai Vendel útját állta a folyosón osztályvezetőjének azzal a céllal,

hogy segítségét kérje fia katonai szolgálata megkezdésének egy évvel való elhalasztásában.

— Kérlek szépen — mondta —, a fiamnak most kellene bevonulnia és . . .

— Istenem — vágott közbe Mindjártjövök Jenő —, hogy szalad az idő. Nemrég még kis óvodás volt! Hát mi apák, csak így vagyunk — mondta és nagyot ütött Vendel hátára. — Adja isten, hogy mielőbb tábornok legyen —, nevetett jóízűt saját tréfáján és hozzátette: „Mindjárt jövök Vendelkém és megbeszéljük, ha problémád van ezzel kapcsolatban . . ."

Az olvasó már tudja, hogy az utolsó szavait a messzi távolból küldte, mert fantasztikus ügyességgel eltűnt a folyosón, értekezletre sietett.

Ezután ismét hosszú évek teltek. Nyugdíjba ment Vendel, nyugdíjba ment a főnök. Tavaly tavasszal egy napfényes délelőttön Mindjártjövök Vendel feleségével találkozott. Az talpig feketébe volt öltözve.

— Csak nem?! — kérdezte a volt osztályvezető megdöbbenve.

— De igen! — sírta el magát az özvegy. — Elment az én drága jó Vendelem. Jó hogy találkoztunk, tudom ön szerette. Volna egy kis problémám . . .

— Megoldjuk asszonyom — emelte fel kezét és hangját az egykori főnök —, mindjárt jövök magukhoz —, mondta és meglepő gyorsan elügetett, botjára igen ügyesen támaszkodva. Az öregek napközijébe robogott, ahol a faliújság szerkesztőbizottsági értekezletére várták.

Nemrégiben ágynak dőlt Mindjártjövök Jenő, és eljött az óra, hogy neki is búcsúznia kellett. A család körülvette, legnagyobb fia úgy érezte, hogy apja döntését kikéri egy fontos ügyben.

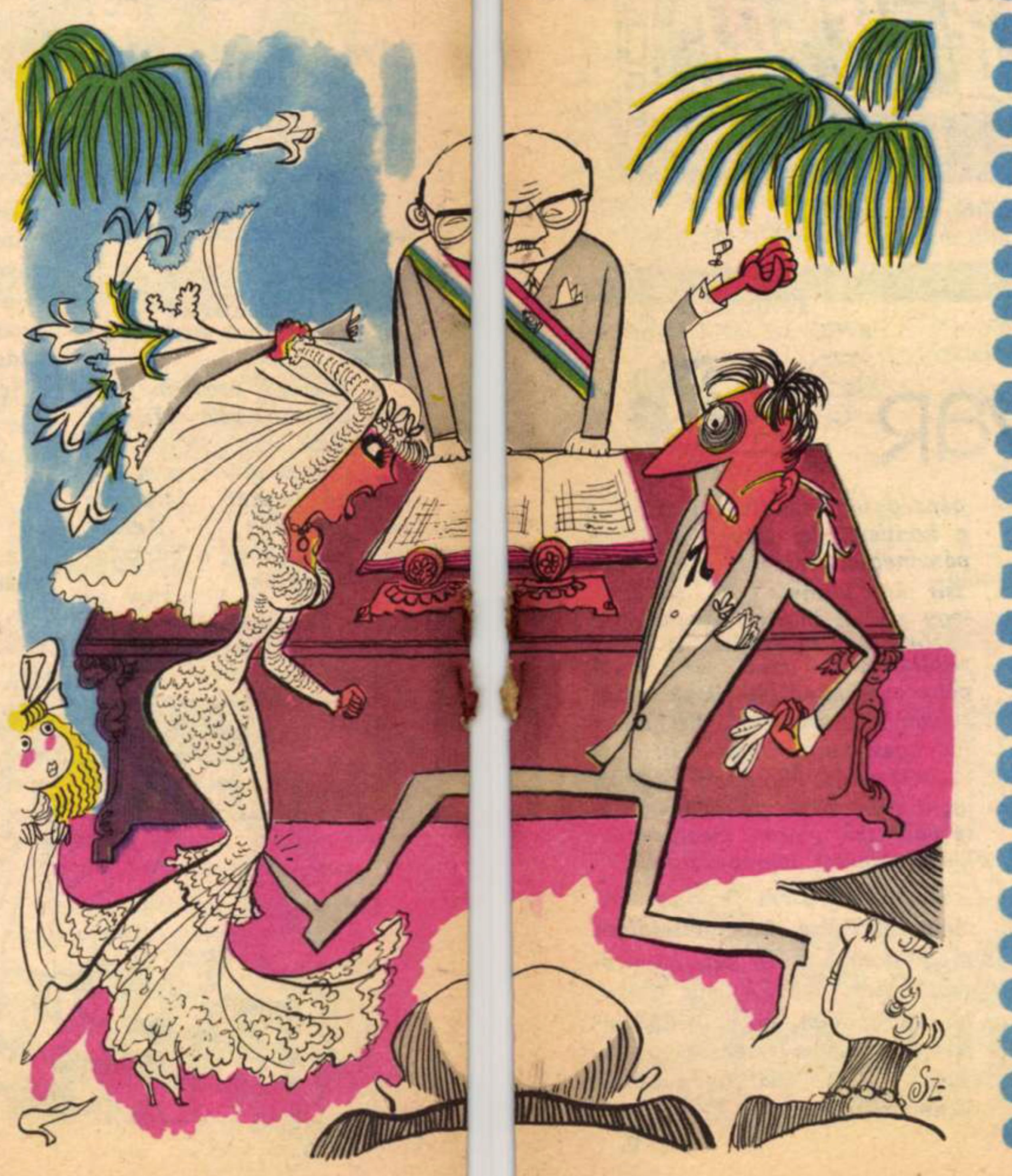
— Édesapám — szólt atyjához —, van a családban egy kis problémánk . . .

Jenő arcán fiatalos mosoly ragyogott fel.

— Gyermekem — szólt a fiához —, a problémát megoldjuk . . . Mindjárt jövök — mondta csendesen, aztán jobblétre szenderült.

Ordas Nándor

GYORS TEMPÓ

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

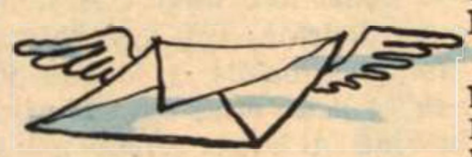
— Ismered Kovácsot? Húsz év előtt csak egyetlen rongyos nadrágja volt. Most egymilliója van.

— Te jó ég, mit csinál Kovács egymillió rongyos nadrággal?

— Nem értem a postát. A 60 filléres bélyeget 60 fillérért árusítják. Hol itt a kereset?

— Megmagyarázom. 60 filléres bélyeggel csak bizonyos súlyhatárig szállítja a posta a levelet. Sok küldemény az engedélyezett súlynál könnyebb. Ez a differencia a posta keresete.

— Kérek egy kanárit.

— Tessék.

— Énekel?

— Rögtön rákezdi! Tetszik hallani?

— Szép a hangja! De nini, csak egy lába van.

— Már bocsánatot kérek, mit akar ön tulajdonképpen. Énekest, vagy táncost?

A vádlott, aki borhamisítás miatt kerül a törvény elé, megkérdi a bírótól:

— Tetszik érteni a kémiához?

— Nem. Én jogász vagyok.

A vádlott a szakértőhöz fordul:

— Ért ön a törvény előírásaihoz?

— Nem, én kémikus vagyok.

— És tőlem, a szegény termelőtől azt várják, hogy mindkettőhöz értsek?

A házügynök dicséri az eladásra kerülő villát:

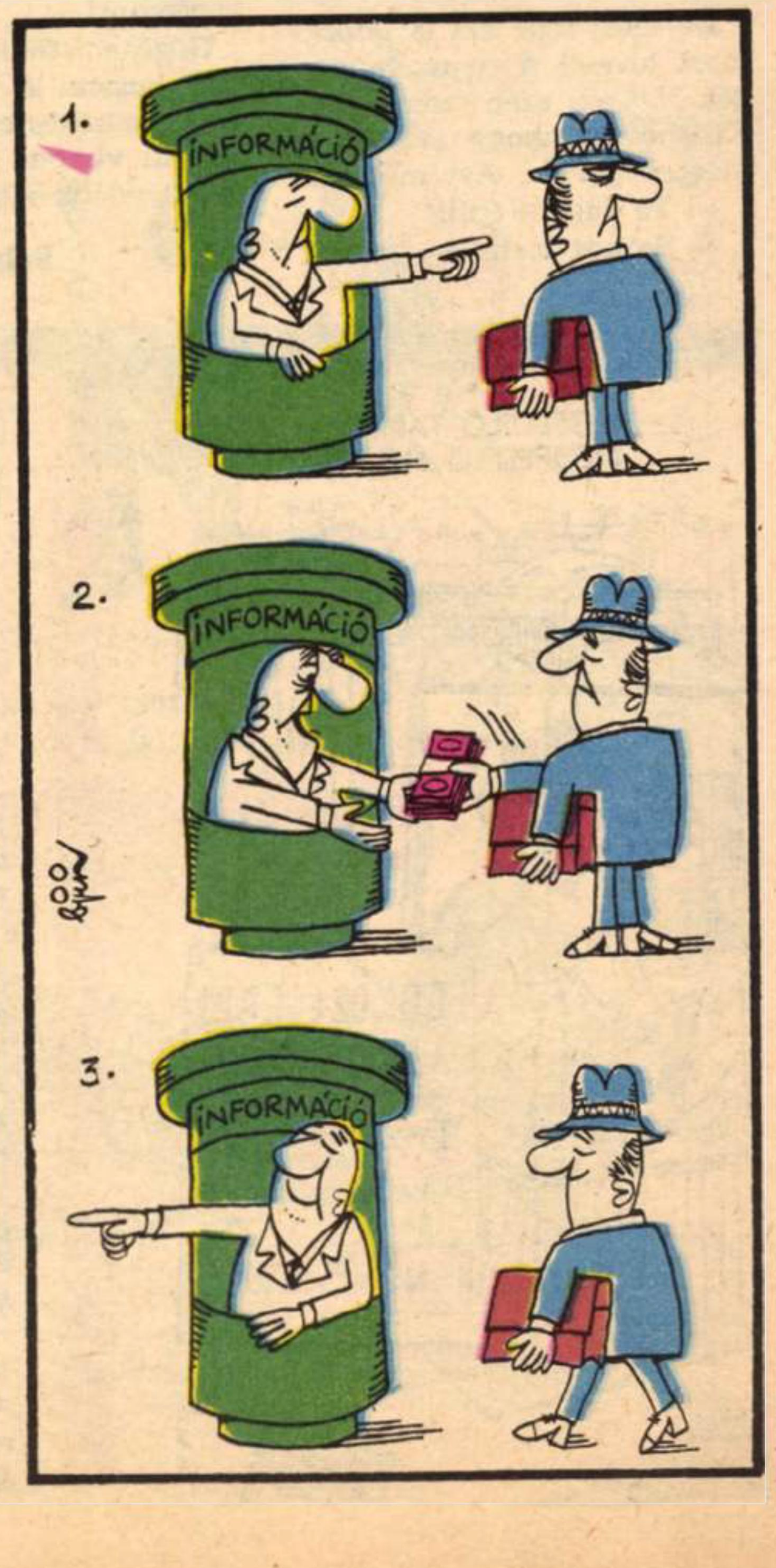
— Közvetlenül a folyó mentén fekszik. Fürdőruhában lehet a házból a vízbe menni.

— Na de árvíz esetén a víz elöntheti a villát!

— Ugyan kérem, hol van még ettől a háztól a folyó!

MEGBÍZHATÓ ÚTMUTATÁS

AMIT SZABAD A NŐNEK...

Várok az autóbuszra, a tizenötös autóbuszra a Martinelli téren, sokadmagammal. Az őszi nap melegen süt, a tömeg nő, meleg van, s nekem még külön is melegem van, mert egy nő merőn, vizslatón néz rám a tükrös napszemüvegével.

Ő lát engem, én nem látom őt, borzasztóan idegesít. Hát még akkor, amikor körbejár. Megnéz balról, megnéz jobbról, távolodik hátrálva, úgy fürkész. Zavartan

toporgok, elfordulok, odébb sasszézok, bele a tömegbe. Ő azonban jön utánam.

Sürgős dolgom van, különben elmennék. Lehet, hogy a sürgős dolgom ellenére is elmegyek... habár, a hölgy kétségtelenül csinos. Igaz, ami számomra a legtöbb, a szemét, a tekintetét nem láthatom, de...

De most már azt is látom, mert leveszi a napszemüvegét. Nagyon szép szeme van. Különösen, ahogy mosolyog, mégpedig rám, Azt mondja:

— Te vagy a Szili!

— Sajnos, nem én vagyok a Szili — válaszolom kapásból, nagy őszintén a meglepetéstől.

— Akkor te vagy a Gruber! — bök felém finom hosszú ujjával és kacsint huncutul.

— Sajnos, a Gruber sem én vagyok válaszolom bárgyún.

— Nem? — tátja el csókolni való száját és szabadkozón mosolyog. — Akkor hát... bocsánat.

Fölteszi a napszemüvegét és elvegyül a tömegben.

Már akkor, amikor levette a napszemüvegét, ismerős volt, de ahogy beszélt, egyre ismerősebb lett. Nem tudtam ugyan „hová tenni", azonban esküdni mertem volna rá, nem először látom. Ebben csak megerősített, hogy ő is ismerőst vélt bennem fölfedezni. Odaléptem hát hozzá.

— Bocsánat, de nekem is nagyon ismerős... — kezdtem udvariasan és hatásszünetet tartva készültem rá, hogy kibökjem a gondosan fogalmazott szellemességet: majd együtt kibarkochbázzuk, honnan.

Ő azonban sértetten végigmért és a tükrös szemüvegén keresztül csak úgy szikrázott a fölháborodása:

— Nem szoktam utcán ismerkedni!

Gőgösen föllibegett a befutó buszra. A tömeg helyet adott fenséges csinosságának. Engem viszont, az aszfaltbetyárt, odébb rúgtak.

Sólyom László

TÁJÉKOZATLAN KISLÁNY

– Végre egy új fej!

REND

Szűr-Szabó József rajza

– Hányadik kötetbe tetszett beírni a panaszt?

MEGFELELŐ TÁBLÁT – MEGFELELŐ HELYRE

KONVERTIBILIS SZIVAR

Néhanapján, amikor meg vagyok elégedve magammal, veszek magamnak egy vagy két darab Rómeó és Júliát, mely egy kubai szivarfajta, és hét forintért árulták darabját a dohányos-boltokban, mindmáig.

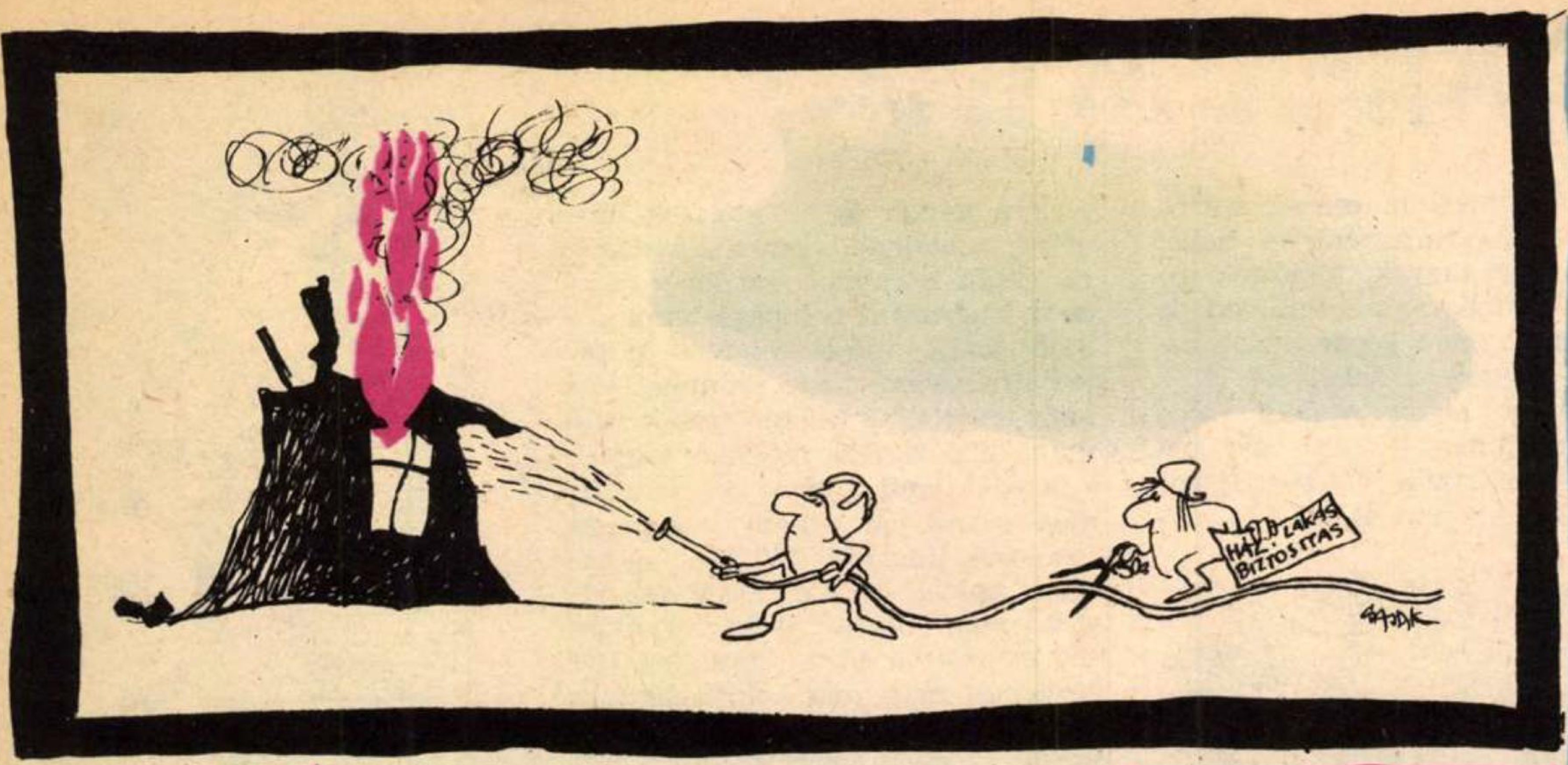
Ha nem vagyok elfogult magam iránt, talán sohasem tudom meg, hogy a Rómeó és Júlia már tizenegy forintba kerül. De megint elégedett voltam a napokban velem, s ezért betértem egy trafikba, szivarral lepni meg magamat. Először arra gondoltam, hogy végre lement e szivar ára, s ezentúl párjával adják a Rómeó és Júliát, 11 forintért, egy Rómeót és egy Júliát, mint a csirkét a piacon. Ám a valóság sokkal szomorúbb volt, darabja került tizenegybe. S drágább lett a többi fajta is, az Upmann, a Cabanas, mindegyike forintokkal.

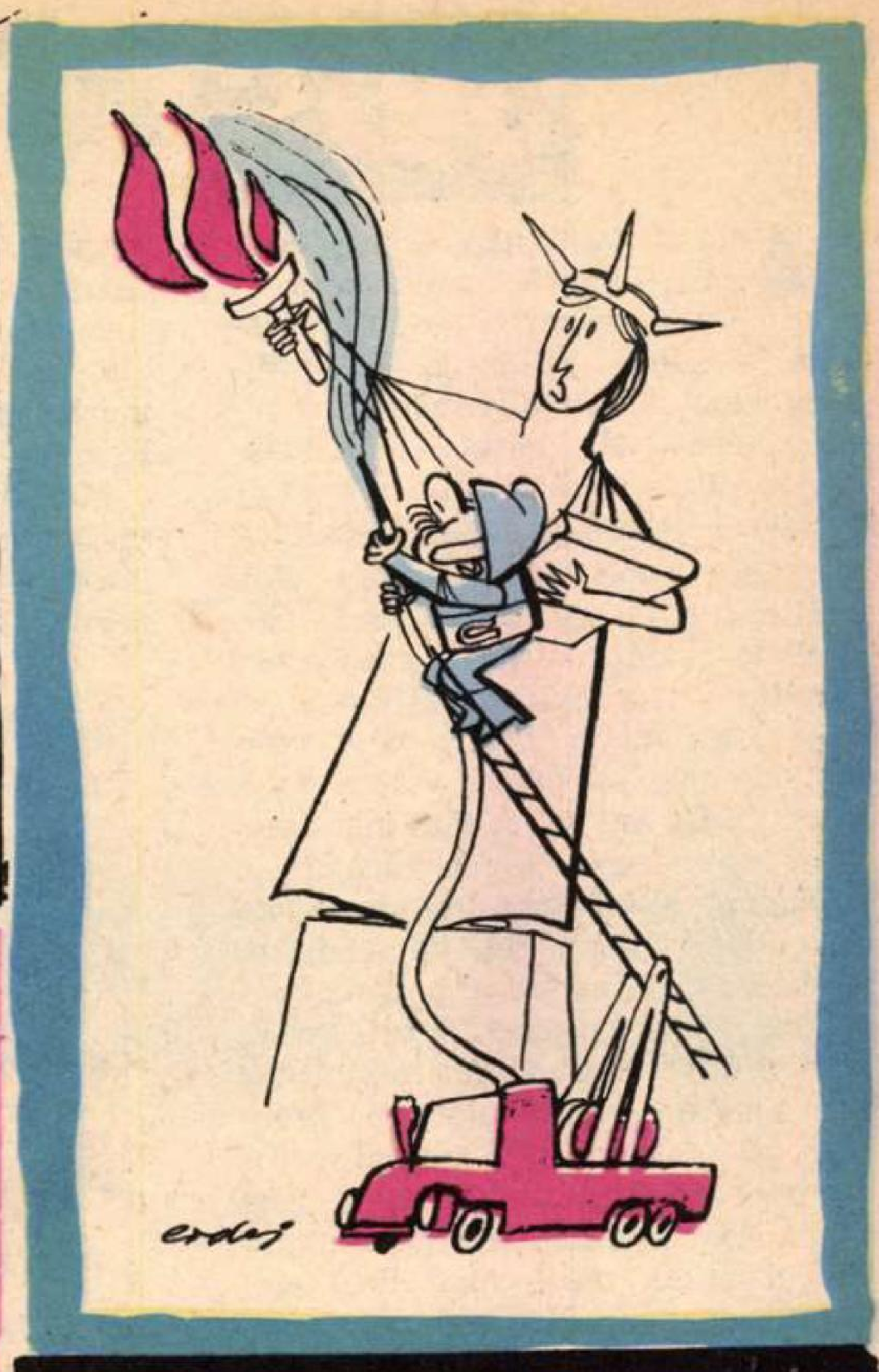
A trafikos meg is magyarázta, hogy miért emelkedett a szivar ára. — Uram — mondta a trafikos —, a nyugati államokból érkezett látogatók nem sokallják e szivarfélék árát, mert ezekért a szivarokért náluk is sok pénzt kell adni. Sőt, a magyar turisták, egy-egy dobozzal kivisznek belőle, s jobban jönnek ki vele, mint a szalámi-valutával. A kubai szivar jó cikk nyugaton, a magyar turistának kemény-forintot jelent Bécsben vagy Velencében, ezért emelkedhetett reálisan az ára.

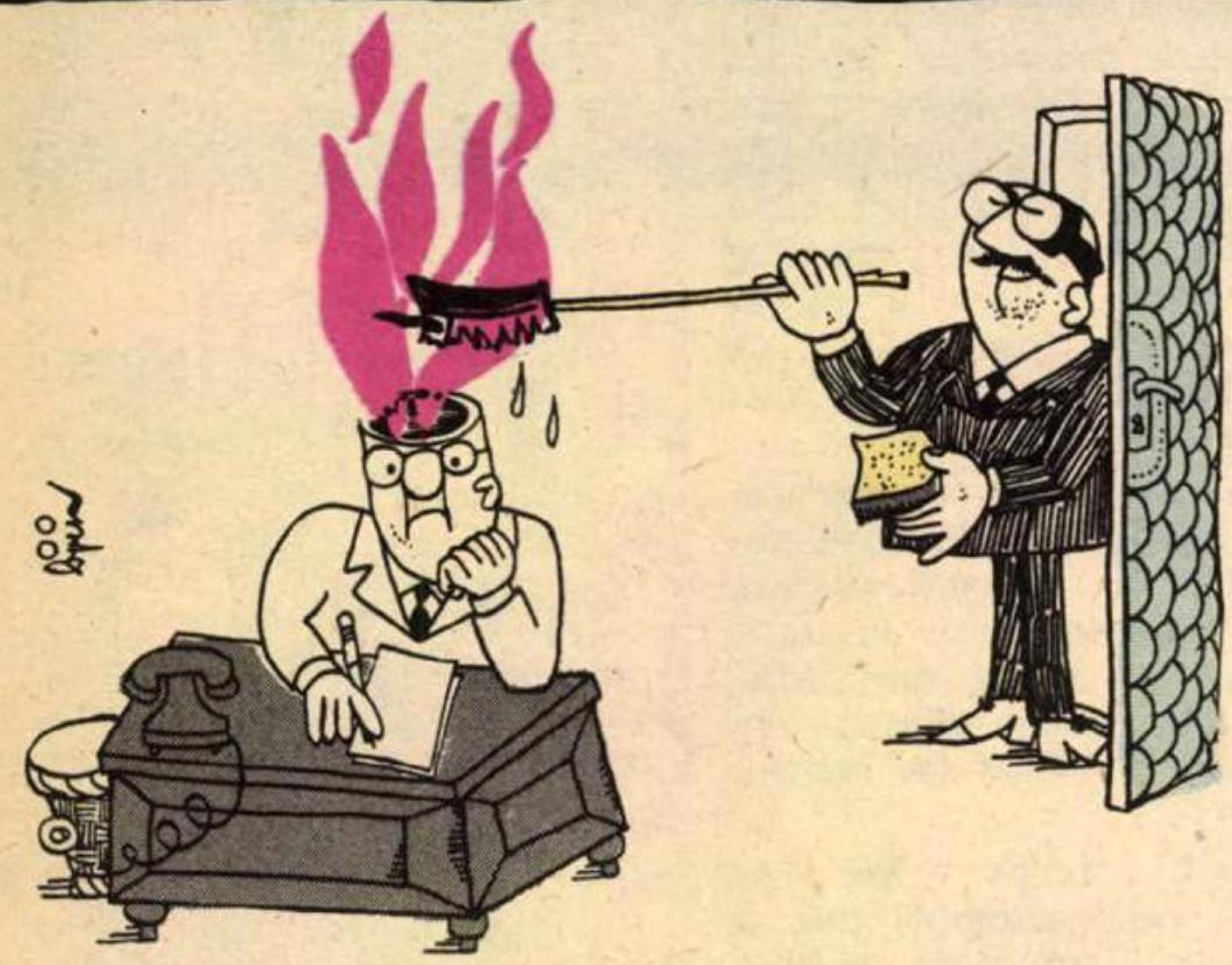
Mégis vettem két megdrágult Rómeót a trafikostól, mert olyan jó gondolatom támadt, hogy tüstént megjutalmaztam érte magamat. Arra gondoltam ugyanis, hogy a forint—fillér pénzegység mellett vezessük be a konvertibilis szivar—szivarka pénzmegjelölést is. Egy kiló zsír ára lenne: 1 sz. 50 szka. (egy szivar, ötven szivarka). És közbülső pénzértéket is megjelölhetnénk, mint az angol pénzegységeknél találjuk. Két szivar húsz szivarka lehetne egy Partagas, vagy másfél Partagas két Upmann. Egyesek kezében így a szó szoros értelmében füstté válhatna a pénz, más árucikkeket bagóért lehetne kapni.

De jaj, mégsem jó a tervem, még szerencse, hogy elszívtam a jutalomba vett két szivaromat! Mert mi történik akkor, ha egy évben kiemelkedő dohánytermést szüretelnek le Kubában? Akkor nálunk kezdetét venné az infláció...

S. P.

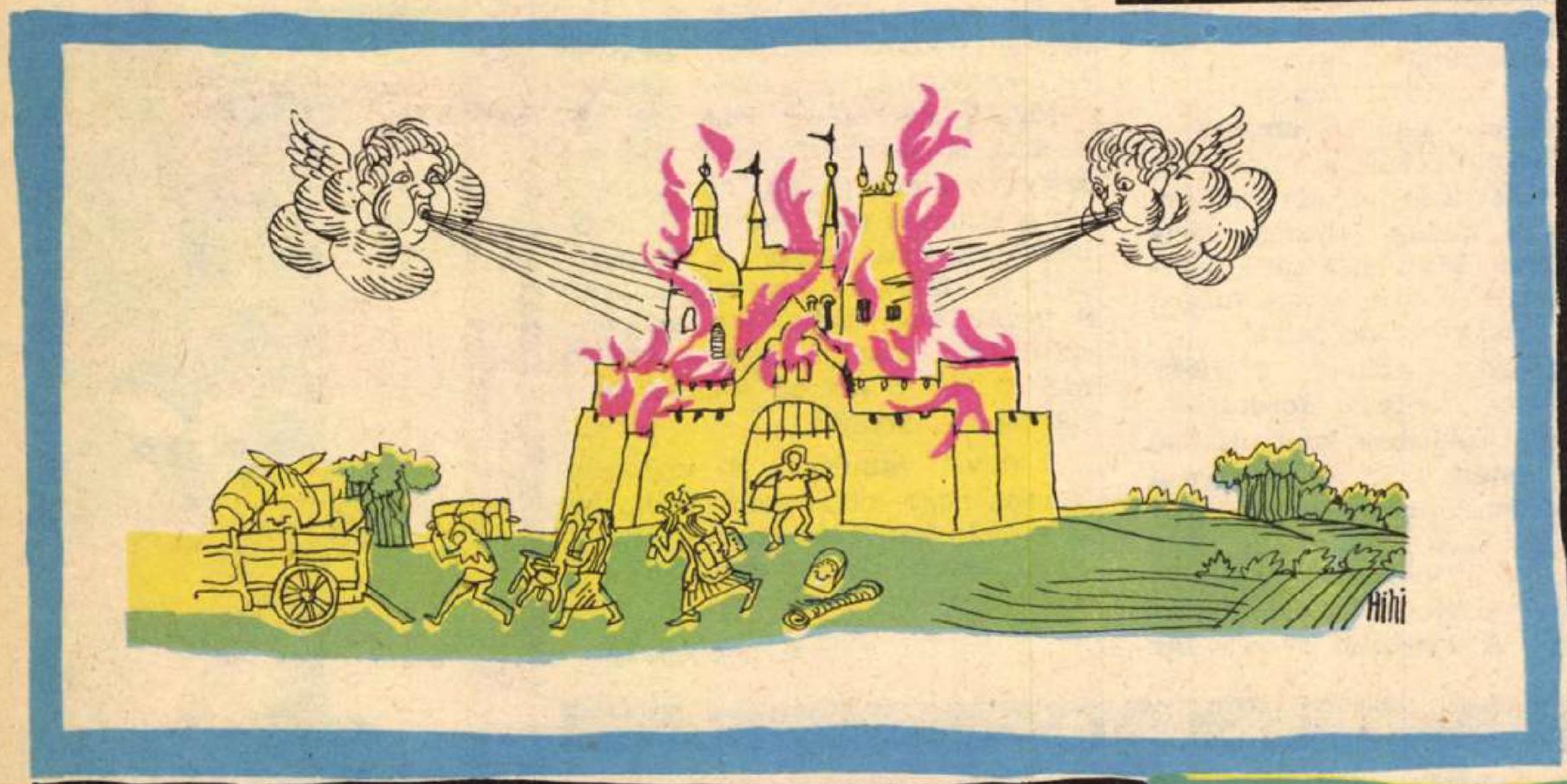

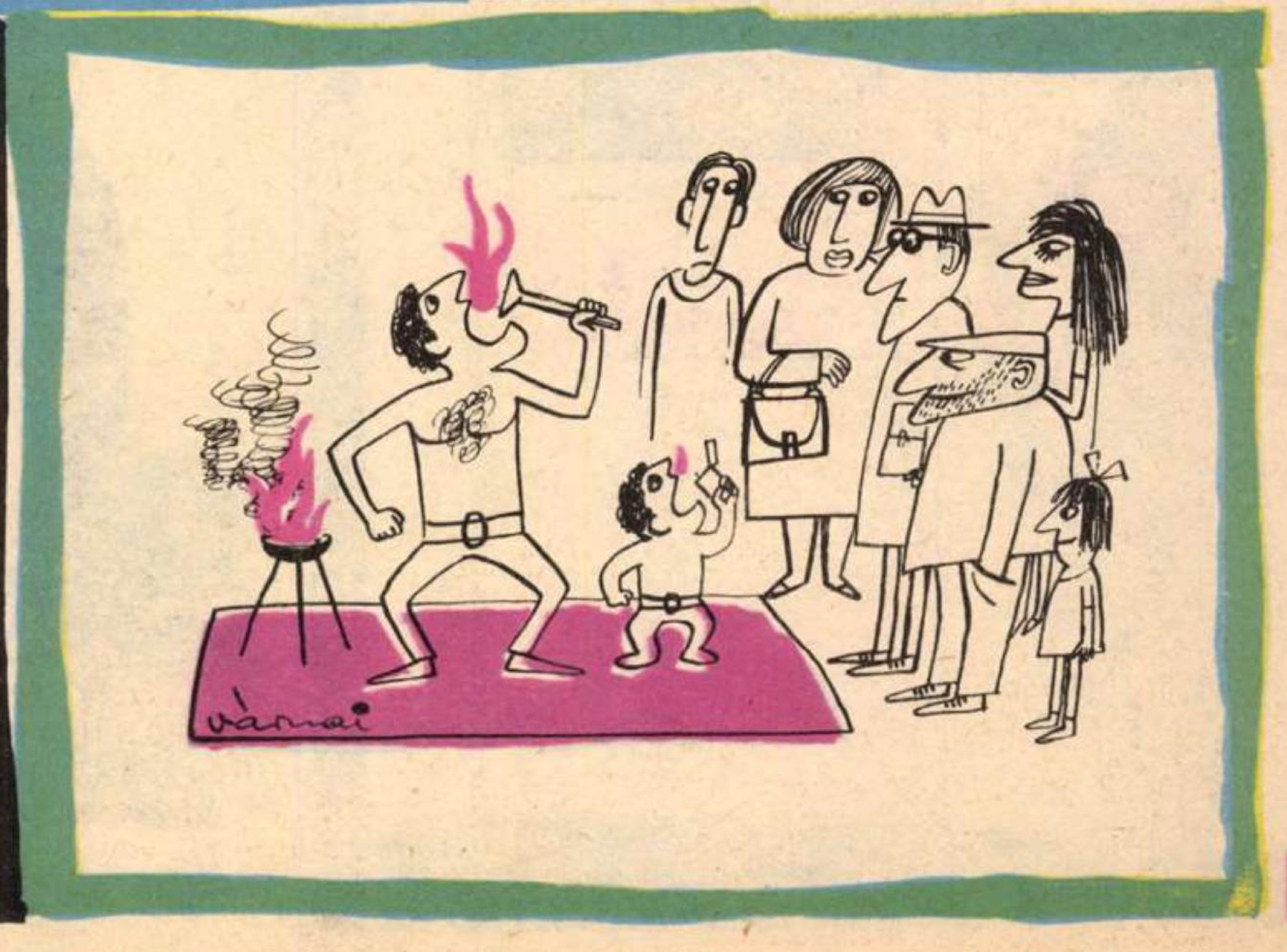
TŰZ

SAJDIK, ERDEI, BALÁZS-PIRI, HEGEDÜS, FÜLÖP, VASVÁRI, VÁRNAI

SOS JULIANNA-MAJOR!

Amikor vasárnap reggel Ságvári-ligetnél leszálltam a 22-es buszról, az ott kirakott térképre pillantva eldöntöttem, hogy túrám útvonalául a piros kereszttel jelzett Julianna-major—Nagykovácsi utat (7 kilométer) választom. Ekkor látszólag még nem volt semmi baj. Sőt, örültem is, hogy utam arra visz, ahol jó néhány éve még büszkén mondtam fiaimnak: látjátok, ez itt valaha mind tilos terület volt, amikor még az uraké volt a föld, most pedig mi is mehetünk erre, mert most már lehet túrázni...

Először akkor gondoltam mégis arra, hogy vissza kellene fordulni, amikor rájöttem, hogy a piros keresztes jelzés nem arra vezet, amerre szerettem volna menni. Az a bizonyos terület ugyanis, amelyen pár éve is oly jókedvűen túráztam, meggyőzve fiaimat a régi és az új rend közötti nyilvánvaló különbségről, most sűrű drótkerítéssel be van kerítve, mivelhogy vadászterületté vált. Én azonban nem fordultam vissza, mit sem törődtem a baljós előjelekkel, hanem mentem tovább — a jelzett úton; igaz, a kerítés mellett, a hegy lábánál, helyenként csak csúnyácska dűlőúton, dehát erre vitt a jelzés. S még örültem is, hogy fiaim most nincsenek velem, nem kell magyaráznom — habár igaz is, már nagyok, felnőttek azóta, és tudnak saját fejükkel is gondolkodni, nem kérdeznének ostoba és felesleges dolgokat!...

Másodszor akkor kellett volna visszafordulnom — most már belátom —, amikor a jelzett utat hatalmas kapu zárta el, kettős zár-

ral; az út ugyan továbbment, a kerítésen is túl, de a kapu fölé ki volt írva: *Tilos a belépés, mérgezett terület!* Mérges is lettem, valóban: miért nem írták ki ezt már az út elején, miért éppen Julianna-major előtt pár száz méterrel?

Node törvénytisztelő lévén, s nem lévén babonás, nem adtam fel a reményt. A piros keresztes úton visszamentem, s a zöld kereszten, majd a piros jelzésen még a vadászterületre is bemehettem. Megörültem: mégiscsak átmehet turista is a vadászterületen! Egyben, örömömben, eszembe jutott az is, mennyit fejlődtünk a régi időkhöz képest: amikor a nagybirtokosoké volt a föld, ez a vadászterület még be sem volt kerítve. csak táblák jelezték, hogy tilos belépni. Most már sűrű, költséges kerítés is van, s íme mégis: jelzett út is vezet át rajta!

Harmadszor akkor éreztem, hogy vissza kellene fordulnom, amikor egy útközben látott favágó ígérete ellenére a jelzett út nem a legszebb részek felé, nem a töltésárokvölgyi szép sziklafalak felé vitt, hanem hirtelen kanyarral átvágva a hegyen, levitt Julianna-majorhoz. A legszebb részek így csak a vadak és a vadászok örömére szolgálnak, nem a turistákéra, dehát istenem, nem lehet mindenkit egyaránt boldoggá tenni. Az újabb baljós előjeleket csak az feledtette velem, hogy örömmel láttam: mintegy 3 kilométeres kerülő után alig 2—300 méterre vagyok a ponttól, ahol a piros keresztes út megszakadt, mivelhogy mérgezett területbe ütközött. Itt, ezen a helyen, ahová ezúttal jutottam, viszont nem volt kiírva semmi, utam csatlakozott a piros keresztes jelzéshez és most már nekivághattam Julianna-major egyetlen utcácskájának, amelyen piros és piros keresztes jelzés versengve mutatta az utat, immár Nagykovácsi felé.

Ámde egyszerre csak egy hatalmas kerítés és kettős zárú kapu állta ismét az utamat. A piros meg a piros keresztes jelzésű út ugyan továbbment, a kerítésen túl is, de a jókora kapu mellett tábla állt: *Életveszélyes, belépni tilos!*

S mivel nem csak törvénytisztelő ember vagyok, de az életemet is féltem, visszafordultam. Azazhogy indultam volna vissza a jelzett úton, de amint megfordulok, meglátok a fejem fölött is egy hatalmas táblát: *Tilos út, mérgezett terület!*

Most hát itt vagyok, a két tilalom között. Hátizsákomból már a morzsákat is kikapartam, ivóvízzel a derék Julianna-majori gyerekek látnak el, néha, amikor nincs tanítás az iskolában. Kérem azonban a jólelkű embereket, lássanak el ennivalóval, takaróval, olvasnivalóval. És lehetőleg bölcs jogi tanáccsal is: ha az út tilos és életveszélyes, miért jelzett turistaútat? Ha a táblákat azért teszik ki, hogy betartsák, mit tegyen a magamfajta két tábla közé szorult ember? S végül, hogy mégiscsak megmeneküljek szorult helyzetemből: melyik táblát szabad inkább nem figyelembe venni?

S mivel tanultam a leckéből, ígérem, hogy többé nem tartom be az előírásokat és hogy ezentúl babonás leszek! Csak szabaduljak innen!

Kende István

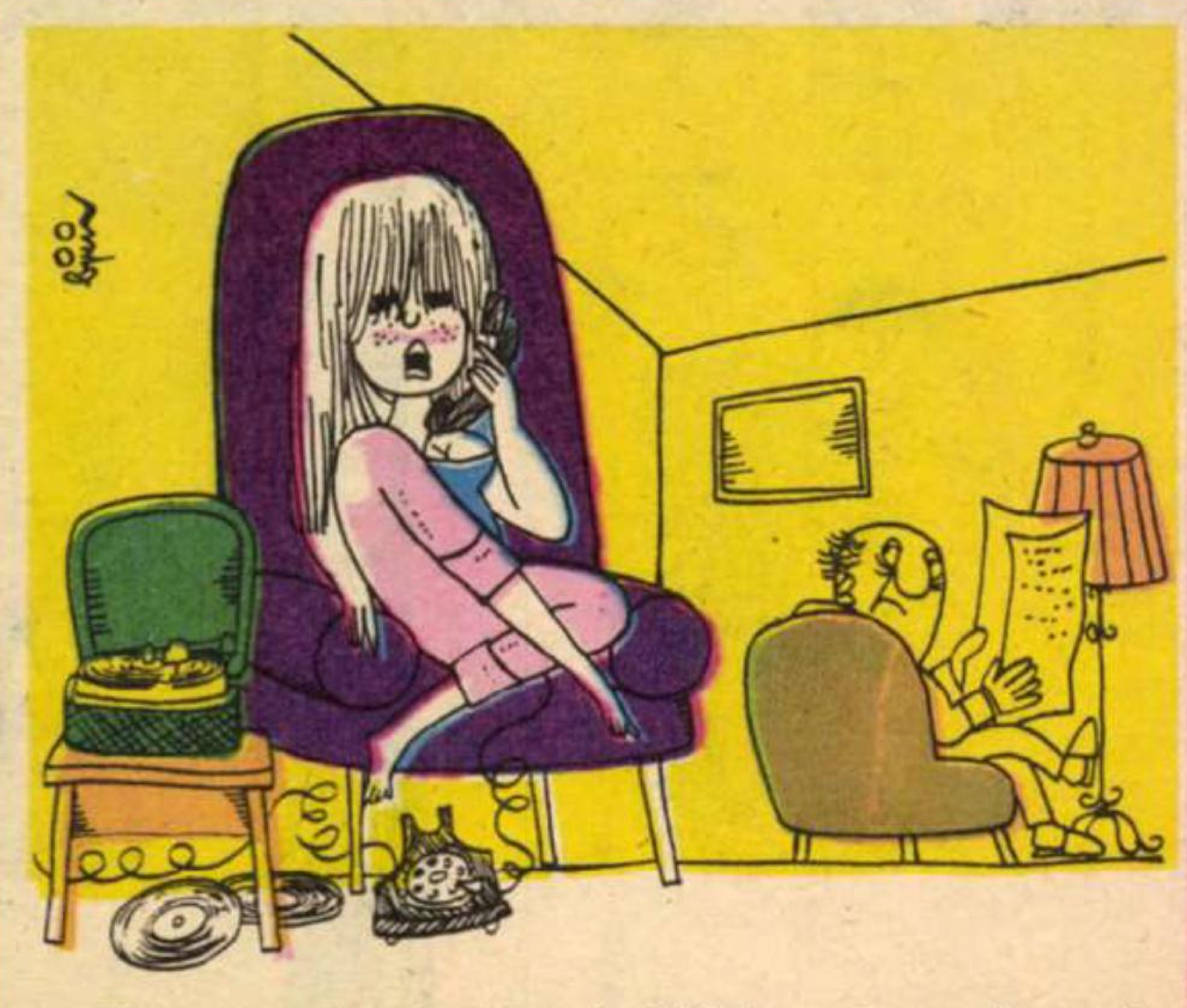
HIÚ FOGOLY

ROKON SZAKMÁK

VÁRATLAN TELEFON

– Nem, ma nincs kedvem és különben sincs nyitva már a házasságkötő terem...

KÜLÖNCÖK

Fiatal srác. Fehér ingben. Haja oldalt elválasztva. Zakóján jelvény. Vajon mi lehet ráírva? Omega? Illés? Hungária? Közelebb lépek hozzá és azt olvasom: „I Musici di Roma".

Egy férfi a buszon jegyet vált. Tárcájában sokáig keres egy tízest. A kalauz rászól:

— Uram, ön minden bizonnyal szórakozott. Látom a tárcájában az érvényes havi bérletét.

— Jól látja. Csakhogy az a vállalaté és most magánügyben utazom. Kérek egy vonalat.

A lány, az első szerelmes éjszaka utáni hajnalon:

— Te vagy a harmadik az életemben.

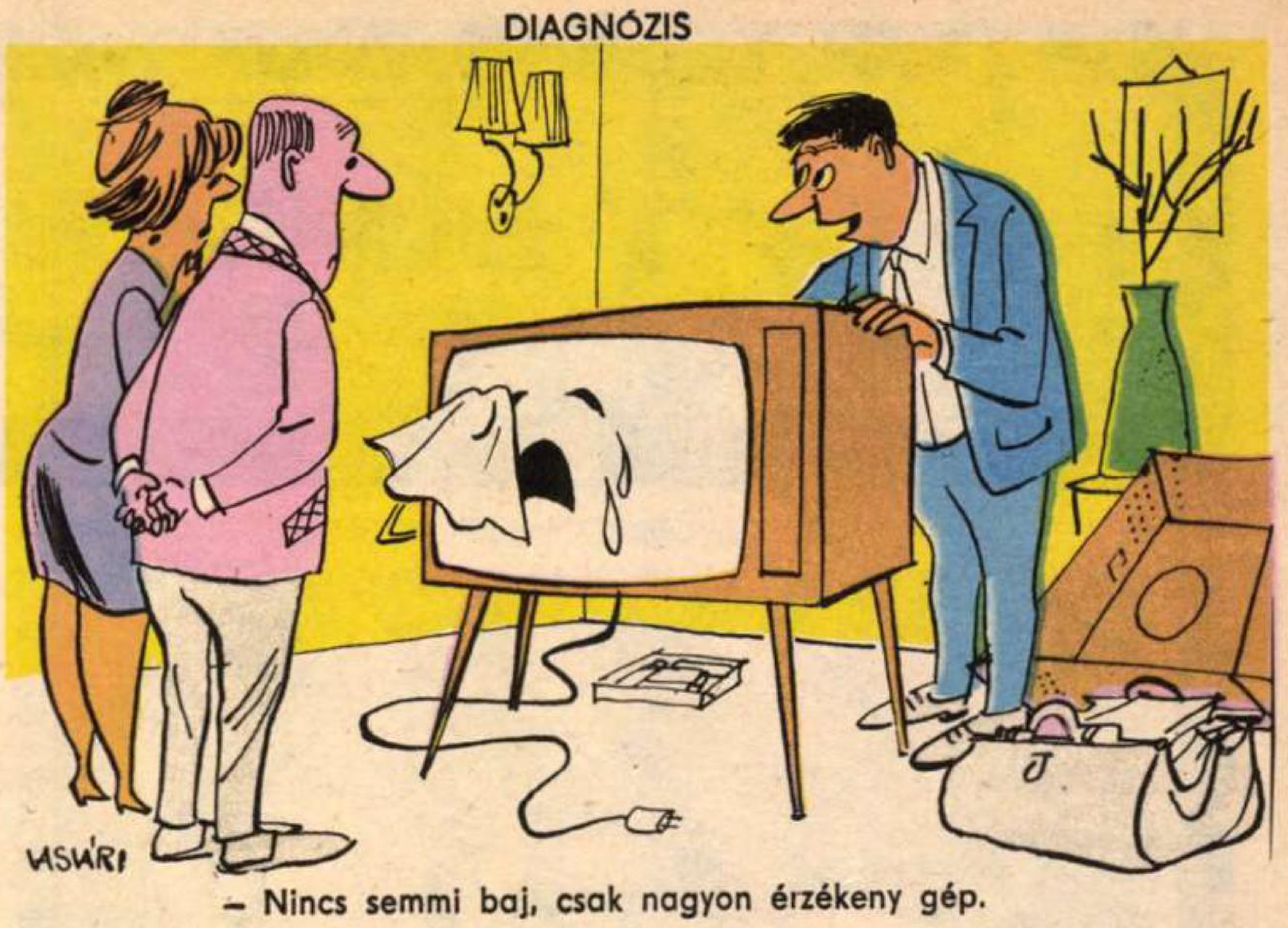
A fiú megdöbbenve:

— Nekem te vagy az első. Az első, akinél nem én vagyok a második.

(Ősz)

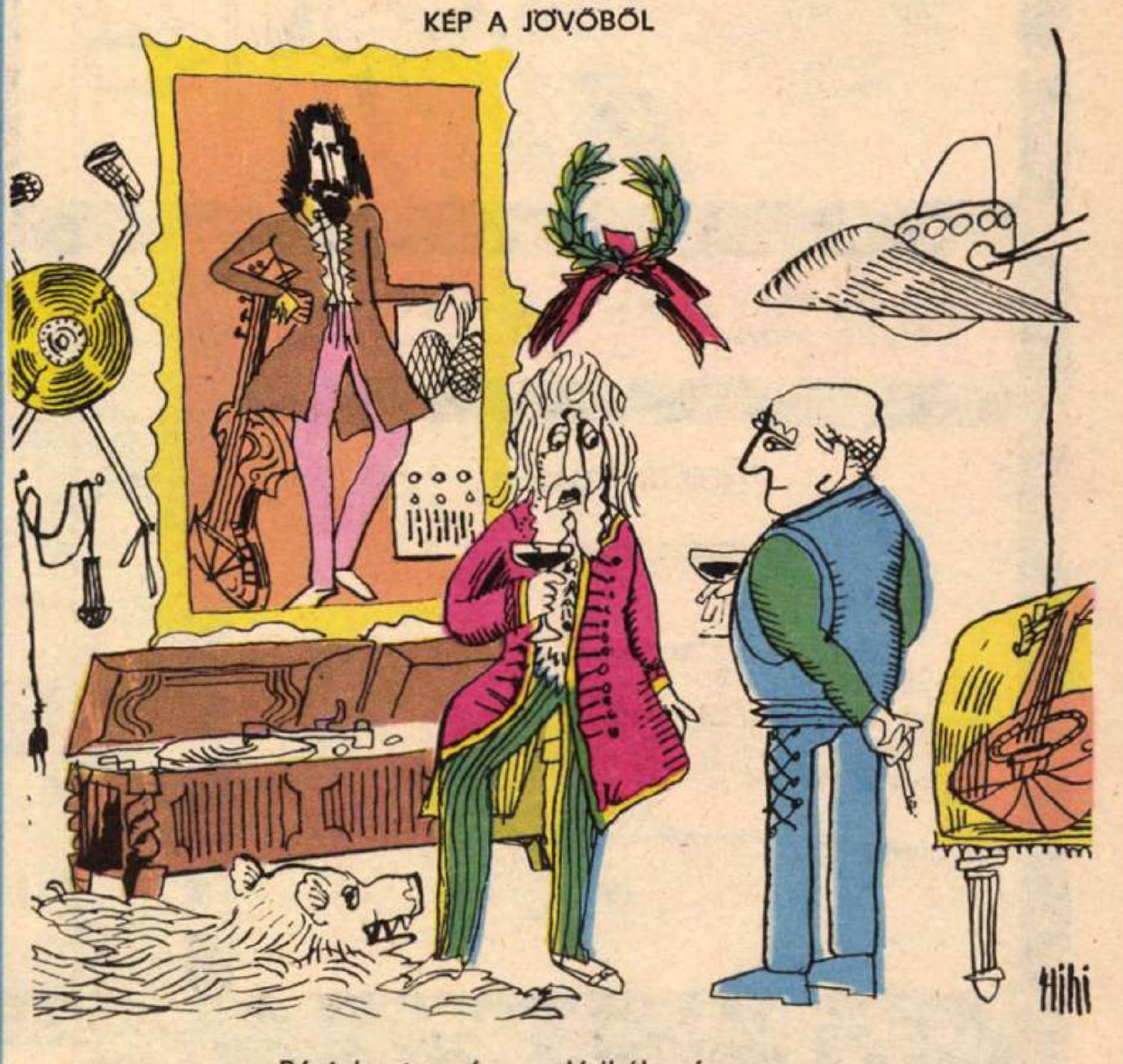

DIAGNÓZIS

– Nincs semmi baj, csak nagyon érzékeny gép.

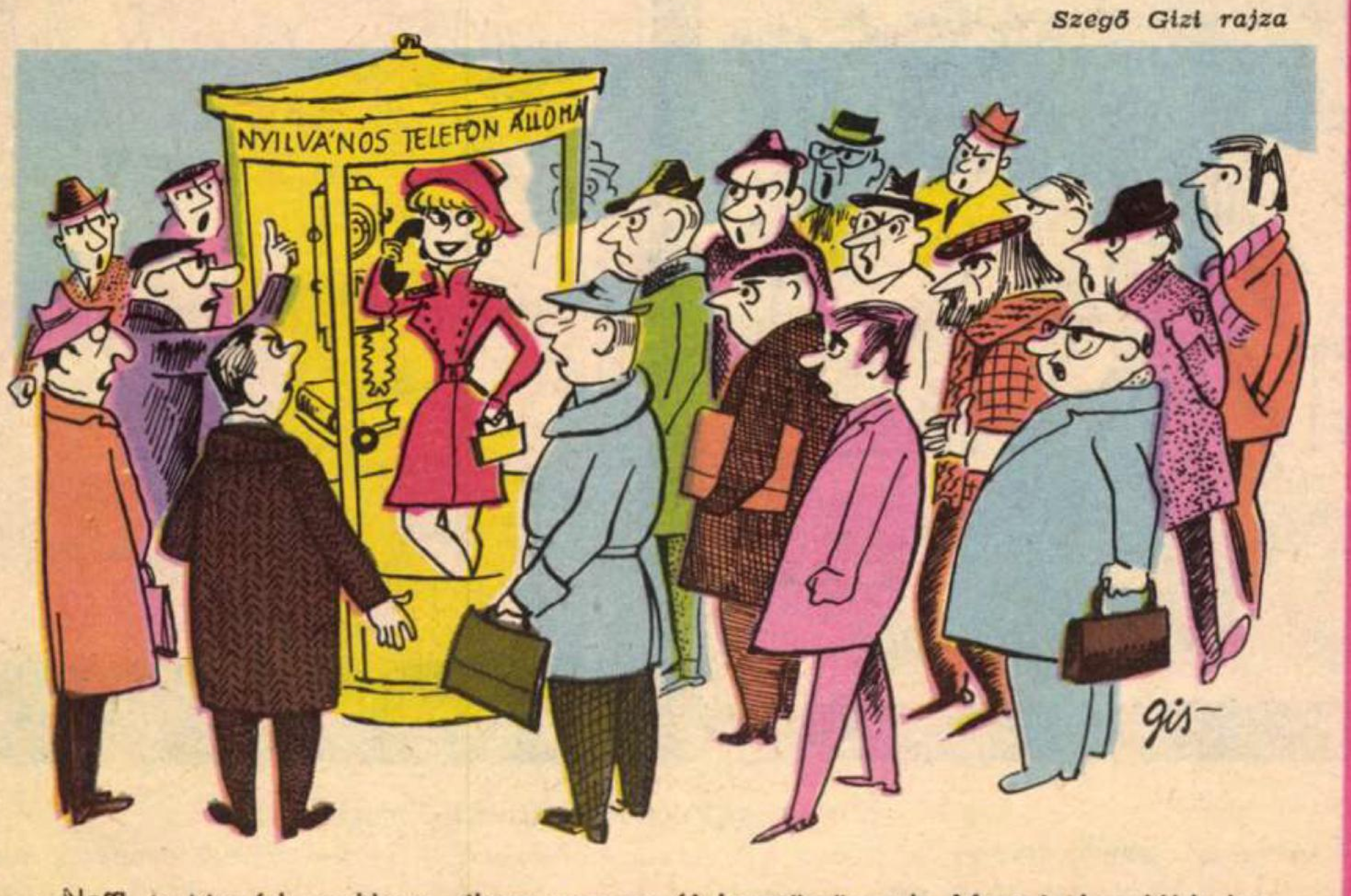
KÉP A JÖVŐBŐL

– Régi beat-zenész családból származom.

UTCAI TELEFONFÜLKE

Szegő Gizi rajza

– Nem is hinnéd, mekkora sikere van az új kosztümömnek. Most is legalább harminc férfi nézi.

NYELVHÁBORÚ

Régi korok híres flamand festői foroghatnak a sírjukban. A festői hagyományok furcsa módon élednek ma újjá Belgium városaiban, falvaiban. A francia ajkú vallonokkal hadilábon álló flamandok folyton festenek: falakra, flaszterra, kirakatok üvegére, de templomok kapuira is. Feliratokat festenek, amelyek közül még a legenyhébb az, hogy „Zotten" („Hülyék"). A nyelvháború efféle nyelvöltögetésekkel egyre folyik ...

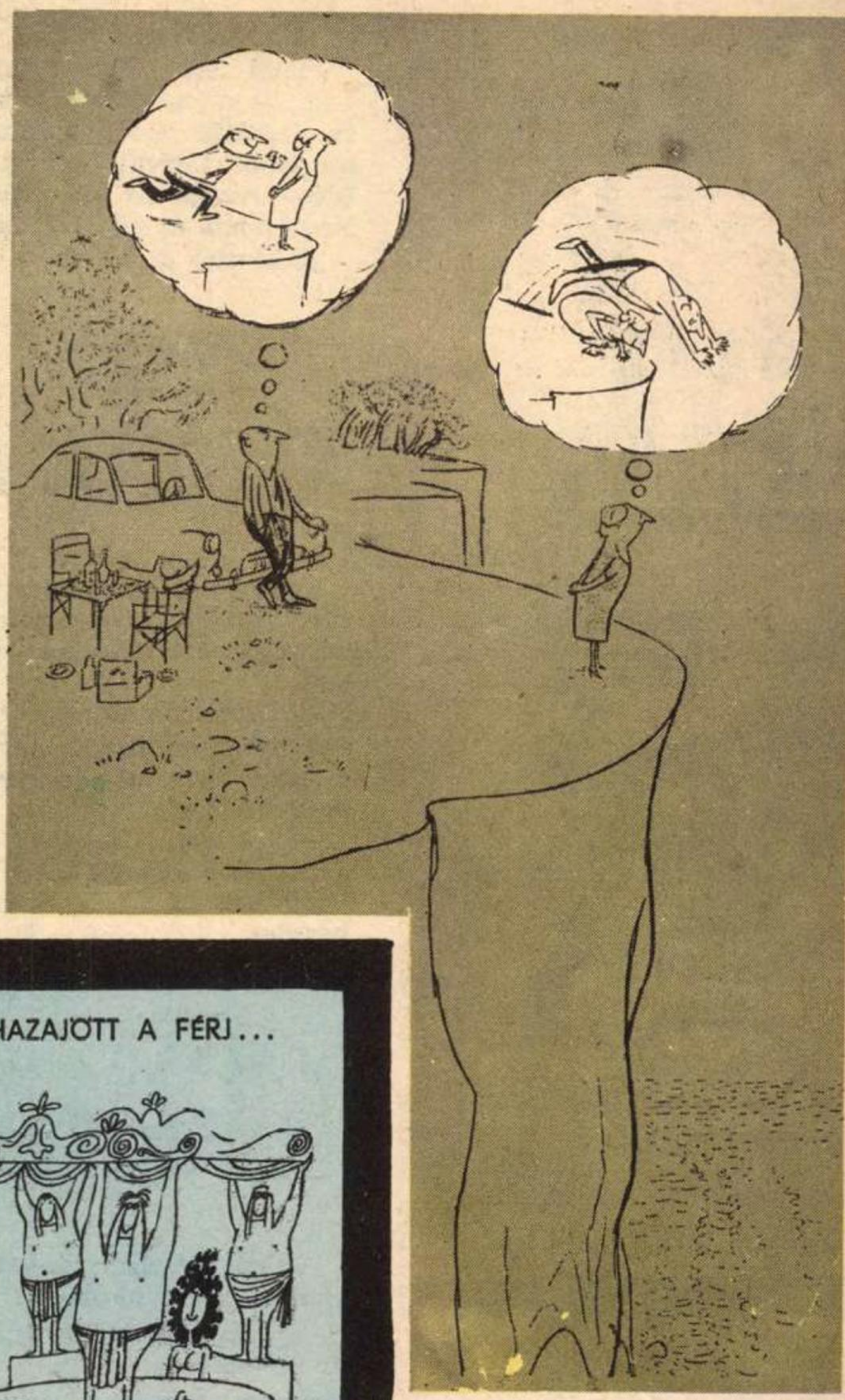
IMPORT HUMOR

(RAJZOK ANGOL, CSEHSZLOVÁK, NÉMET, ROMÁN ÉS SZOVJET LAPOKBÓL)

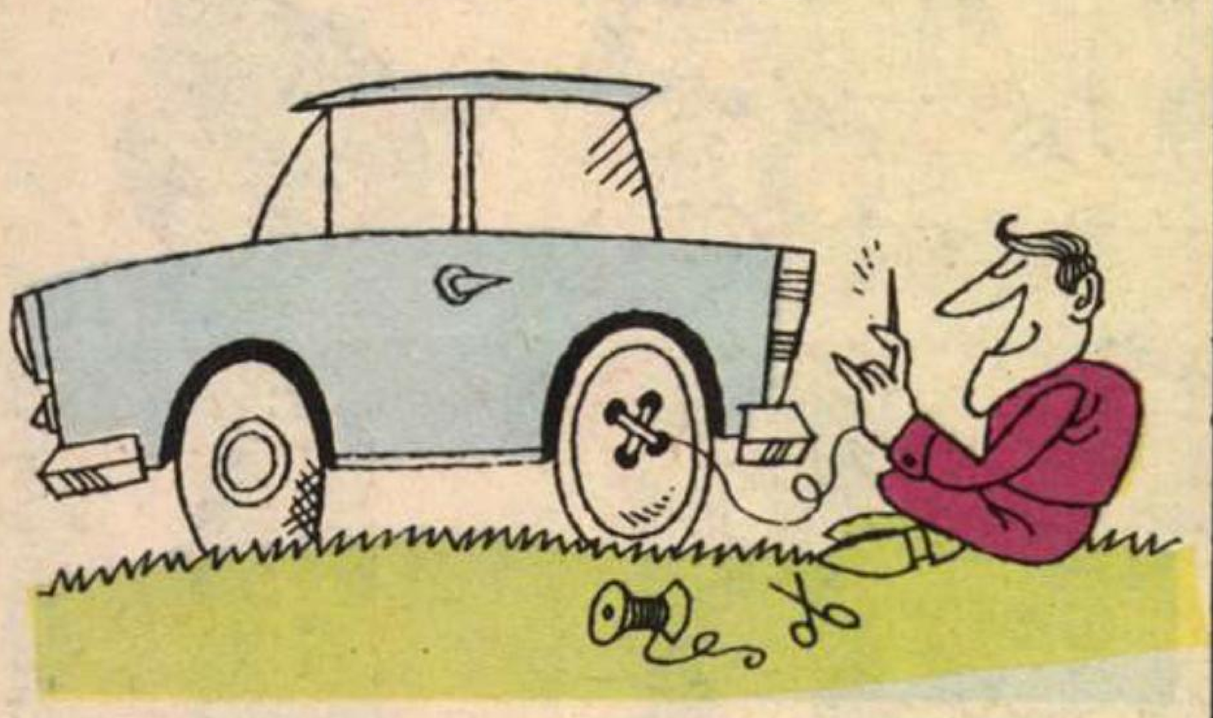
JÓL FELSZERELT ORVOSI RENDELŐ

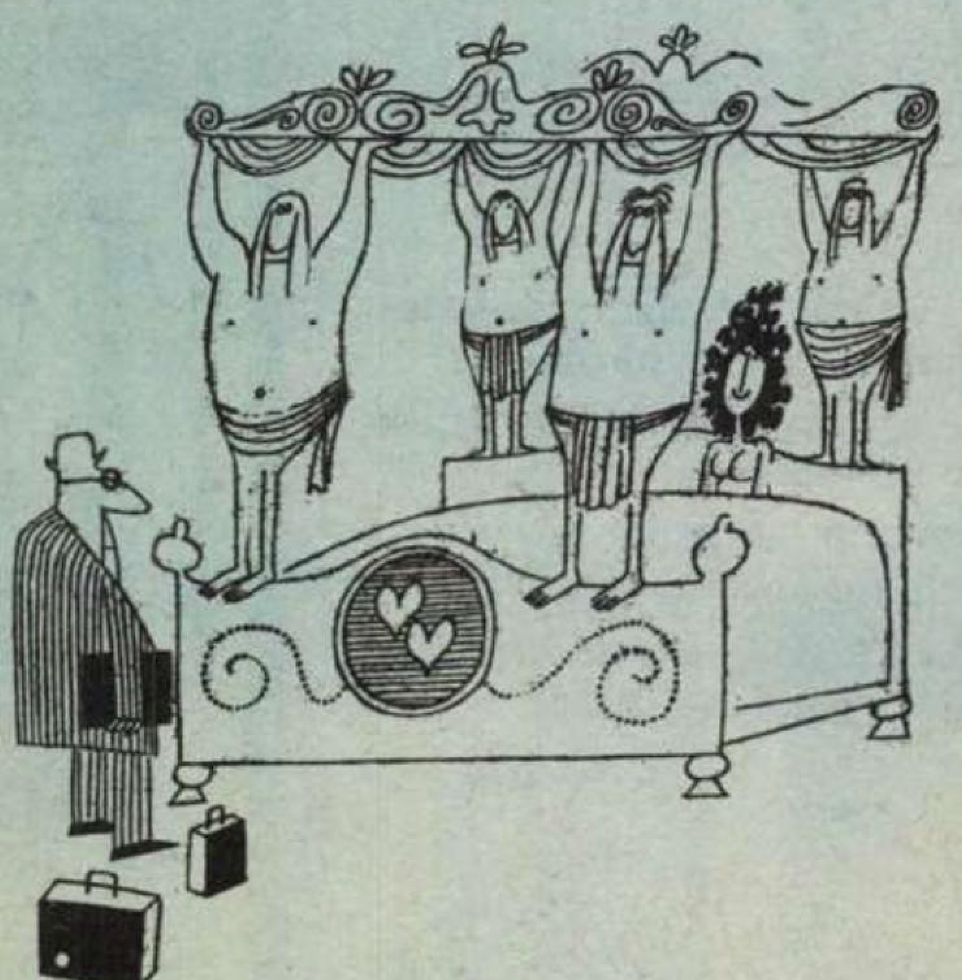
GONDOLATOK . . .

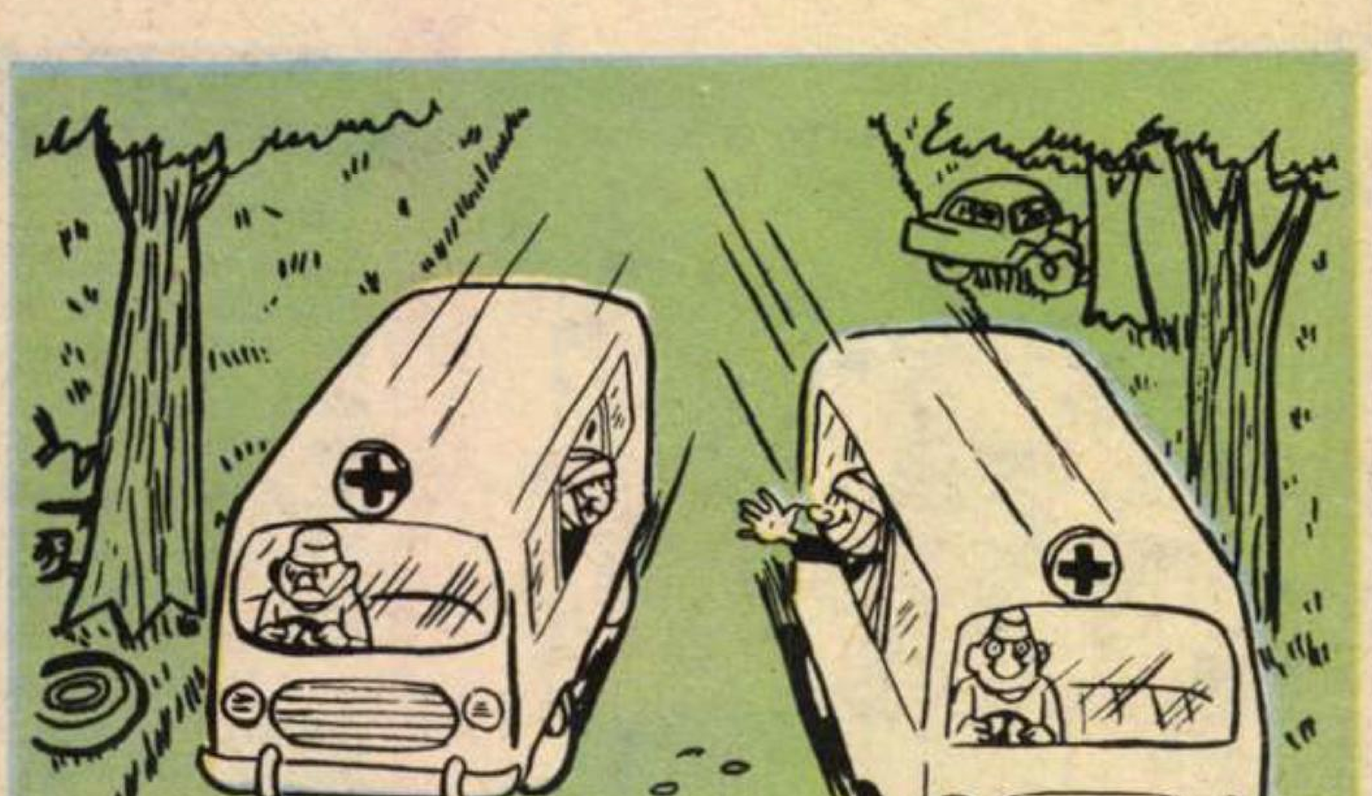
DEFEKTES KISAUTÓ

VÁRATLANUL HAZAJÖTT A FÉRJ . . .

AZ ELŐZÉS ÖRÖME

MUNKAFÁZISOK

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.05240/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

IGAZ TÖRTÉNET

Találkoztam egy volt osztálytársammal, akivel huszonvalahány éve egy iskolába jártunk. Ő gazdag fiú volt, nemesi előnevét a füzeteire is felírta. Ma pincér. Természetesen a régi osztálytársakról érdeklődünk egymástól.

— Mi van X-szel? — kérdeztem. X az iskola pedellusának volt a fia.

— Ügyvéd lett. Egy időben sokat találkoztunk, mert a fiaink egy általános iskolába jártak. Mostanában nem láttam, azt hiszem, neheztel is rám.

— Miért?

— Gyerekeink együtt jelentkeztek egy művészeti gimnáziumba és az övét nem vették fel.

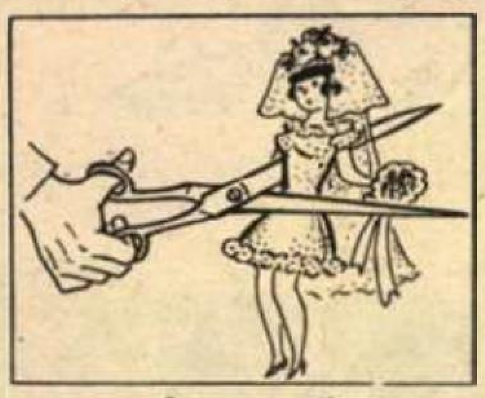
— Nyilván nem volt elég tehetséges.

— Ezt nem tudom. Később hallottam, hogy addig csupa értelmiségi származású gyerek jelentkezett. Nagyon jól jött nekik az én fiam, aki ugyebár mégiscsak kétkezi dolgozó gyereke. Javította a statisztikát. Szegény X-nek lelkiismeret-furdalása volt, mert elrontotta a fia káderlapját — mondta, majd beült új Renaultjába és elhajtott.

Ö. F.

RÉBUSZ

A 45. sz. rejtvényünk megfejtése:

Aranyeső

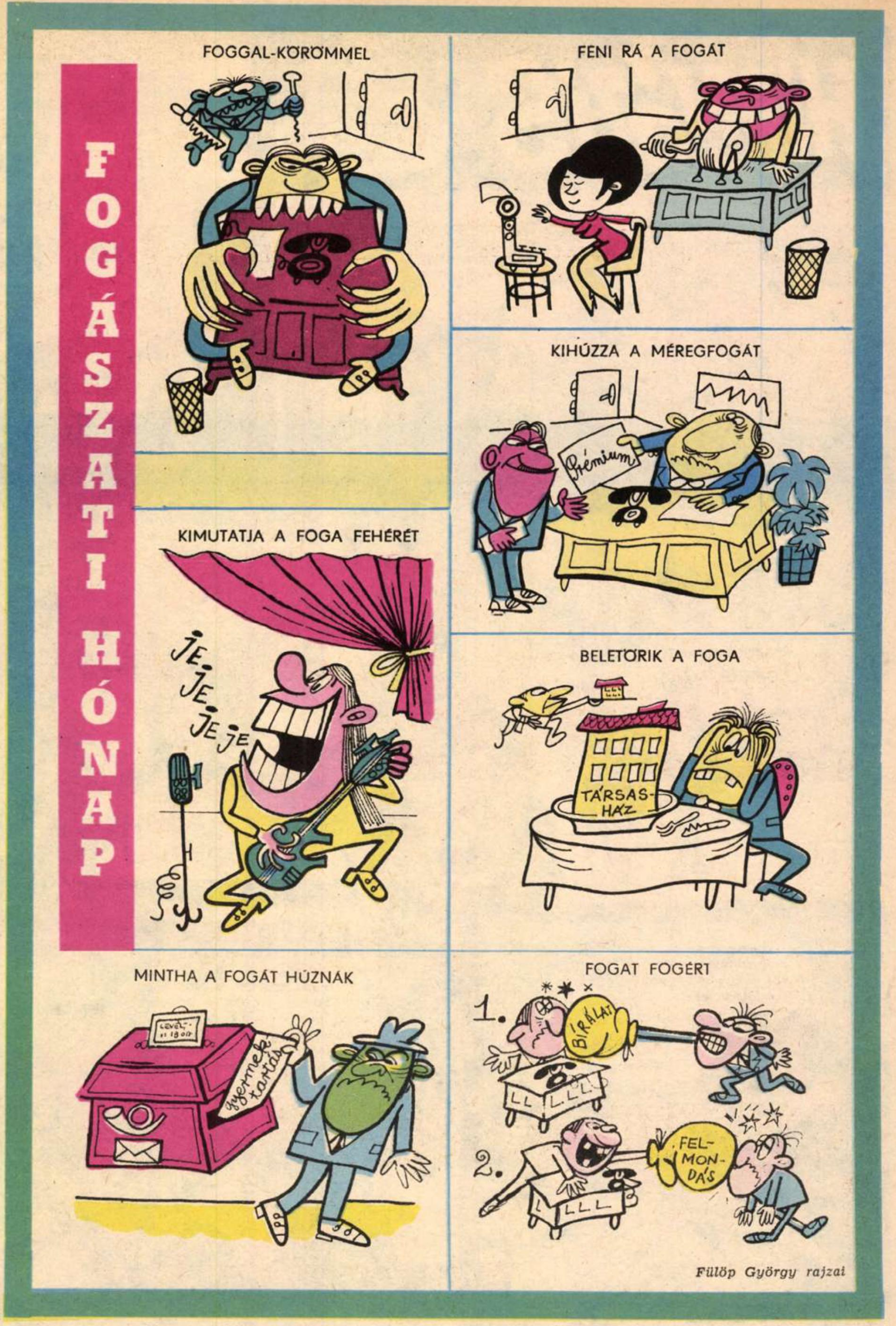
A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Szőllős Árpád, Salgótarján, Vöröshadsereg u. 41. Szigeti Edit, Budapest VIII., Bacsó Béla u. 45. Galambos Mártonné, Budapest VIII., Mátyás tér 9.

47. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

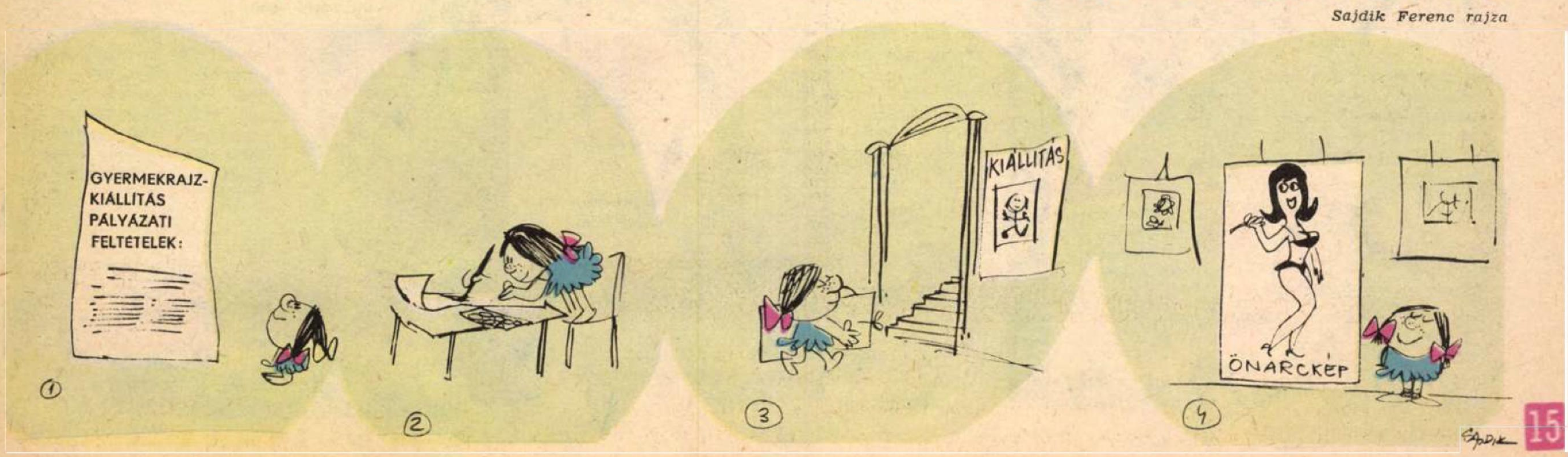
A megfejtéseket legkésőbb november 29-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Fülöp György rajzai

BUKSI PÁLYÁZIK

Sajdik Ferenc rajza

HIPNÓZIS
SZÉP ERNŐ elbeszélése nyomán CS. HORVÁTH TIBOR –ENDRŐDI ISTVÁN.
A panaszai?
Rettenetes belső krízis hozott ide, főorvos úr. Szerelmes vagyok. Olyan szerelmes, hogy képtelen vagyok megnősülni.
Helyezkedjék el kényelmesen, így. Most pedig nézzük közelebbről az esetét. Mikor ismerkedtek meg?
Öt éve, kérem. Az én drága Ibolykám akkor lépett be gépírónőnek a Sodrony és Lemezhez. Én a szomszédos gyárban, az Antracit Rt-nél voltam gyakornok. Megismerkedtünk.
Munka után mindennap megvártuk egymást.
EGYESÜ
Ma hová menjünk?
Moziba, jó?
Hát persze, hogy jó volt! Minden jó volt, amit az angyalom akart. Vacsorázni is együtt járogattunk.
Persze, ki-ki alapon!
A második nyáron csónakot vettünk, ugyancsak mutyiban, egy vén vacakot, de szépen rendbehoztuk.
Elnevezzük Ibi-jachtnak.
Nagyszerű! Zászlót is csinálok az orrára
Boldog vagyok, mert az enyém vagy. Nincs nálam boldogabb a föld kerekén!
De van! Én! Mert a tiéd vagyok!
IBI JACHT
Rossz nekem erről beszélni, doktor úr, majd megszakad a szívem. Mert az én egyetlenem a legszebb, a legkedvesebb teremtés a világon. Szerény, figyelmes, az irodában is becsülik. Amellett ügyes kézzel varr, a főztjéről nem is szólva! Hát hogyan házasodjam meg én ilyen körülmények között? Pedig meg kell házasodnom.
Egy magunkfajta embernek társadalmi kötelezettségei is vannak, ezt ugye, belátod.
Belátom, papa.
Már a jövendőbelidet is kiszemeltük, kisfiam. A papája háztulajdonos. Igen jólszituált család.
Egy magamfajta embernek társadalmi kötelezettségei is vannak, ez nem vitás. Hát most mondd meg, egyetlenem, mit tegyek?
Szépen le fogsz szokni rólam, és elveszed azt a lányt.
Még hogy szokjam le...! Könnyű azt mondani! Jövő hónapban lesz az esküvőm, és ahogy közeledik a napja, egyre nyomorultabb leszek. Már jóformán meg sem merem csókolni az én tündéremet. Katasztrófa ez a szerelem, lehetetlen megházasodnom, főorvos úr, ha nem segít rajtam. Mentsen meg, főorvos úr!
Megmentem, édes fiam
Az orvos gyengéden simogatni kezdi paciensének homlokát. Vár, amíg álomba merül. Aztán...
Nem fogok összeveszni az apámmal. Nem leszek bolond összeveszni az apámmal. Miért vesszek össze az apámmal? Az apámnak több esze van, mint nekem. Elveszem a háztulajdonos lányát!
VÉGE